

۶۳۵

مثنوی میر حسن طابوی قلبی

مع

مجموعه نامه وفای نامه

۱۲۴۱ هـ

مقدمه و نامه

۱۳۹-۱۲۱-۱۲۰

۱۳۴۵ هـ

بافتاح

(2)

بسم الله الرحمن الرحيم
اگران شاه خوبتر ایندیکه ^{فقط} بگوید اجداد ^{فقط} بر خال این ^{فقط}
اگر بنیم جواب ظاهر دمی بوده ^{فقط} خیال روی آوردن ^{فقط} بر خال
اگر یک شب خیال او جواب ^{فقط} شمار او دنام در خوشیها ^{فقط} اید
او انبوه ام کجای خیال طبرین ^{فقط} کی را یاد کردیم هزاران ^{فقط} سال

ای الی الی فوایدی را بود مردم

بدونت هر کس دیده بدو گفتند خدا

بیا ای ماهر و با حرا ترا مردم خدا برای آجان مال تو بود مردم خدا

بزدنی تو نظر کردم گویم او سر که ای جان با و بر تو نفس مردم خدا

بدو گفتند که ای یار و دادار تو یکدم نشوی بر حلقن گویا تو یکدم خدا

بیا بگر تو حال ما چرا گردیده سوا اگر یکدم به نیم رو بدو گفتند خدا

بدو گفتند که مردم محموده و سر خود شکستیم از کمال گویم خدا

ترا گفتند روان کردم بگویم با خدا

فدا کردم دل و جان را بگو جان خدا

علم

(3)

شکر شکریت منور و علیل او بودید
و شکر شکریت منور و علیل او بودید

بزرگو بر بیان سخن از شکر شکریت
بزرگو بر بیان سخن از شکر شکریت

توی که شکر شکریت چون یوسف شودید
نباشد در جهان دیگر که یوسف در عالم حافظ

دای و دست شکریت به جهان شکریت
دای و دست شکریت به جهان شکریت

که شکر شکریت در جهان شکریت
که شکر شکریت در جهان شکریت

که شکر شکریت در جهان شکریت
که شکر شکریت در جهان شکریت

کتابخانه عمومی
شماره قفسه ۱۰۰۰
تاریخ ۱۳۰۰

شہابی تو خدا فروغی کند خرم
کسے مدد جو اور اعلیٰ امی خط

فای و دوست حسن تو چشمم مردم جان بر رخ حسیب بود صراط حفظ
نمود و صدای از کی ترا صداها طپیم کرم نام و فردا ترا صداها حفظ
بجای صدای زنی ز من است و دل جدا نماند که دست هو و تو بودا ترا صداها حفظ

عزیز تو باد اعظم بر در تو

که این دل را بوی ترا فدا حافظ

کلمه میسر دل را بیایم بر سر
که خند صفا را در بیایم فدا حافظ

حال در دل و در تاراج
که سید میسر از صفا حافظ

حکایت زلفی از صفا حافظ
مکرم از سر لطف ترا فدا حافظ

سورست مرا در صفا حافظ

آه ای صفا حافظ

چشم من بر تو حافظ

چشم من بر تو حافظ

چشم من بر تو حافظ

حکیم در روز بدست منبر رسیده علی علی

مذکورہ بالا کے مطابق

مفتاح السعید
مفتاح السعید
مفتاح السعید

معاونت کا بین سربراہان
کر کے صدر

خواب میں حواصی

کتابخانه عمومی و مائیترا صد

[illegible]

غنی

(5)

دست رسیده رهن در میان کجا بوم
که هست بهره من در جهان خدا حافظ

دین من بیکسیر سید در ره عشق

صفا کی عشقی نو یاد مرا خدا حافظ

دگر روده بدو پیش من خفا
که جان من در ره عشق بود خدا حافظ

دوق لطف ترا خدا حافظ
دل من در دعا ای او خدا حافظ

درد را در دای ان حافظ

دوین من نوی نیم بر دم

دشمن کشتن ام در راه عشق

دشمن را خدا حافظ

دال کنم ولی زردی ام
کن نگاه تو هر بر حافظ

دوره مهر نوشته دل ما
کرده بر تو بستان و عیاض

دانه نیت شب معمر
از دین بزرگزار و حافظ

دوق ادراج کرم بار
کشتی دیا و صدا و خط

دوره نطق را بدین سخن
دست نشود بر کجا بجا خط

والله را در میان کفام بر
وید و کفام را کذا حافظ

دلی ادرا خدای کرده در

دوره صبح بر آب بخت تو

دانه نیت بر آب و خط

دوره نطق بر آب و خط

دوق ادراج کرم بار
دوره نطق بر آب و خط

دوق

دوق پر کشیده میاید ناب (6)

باشند بعد در دم حافظ

ز سر آمد و بگریختی

باشند عین تو خدا حافظ

دوق را بکلی نبردیم

دوق را بکلی ببردیم

دوق را بکلی ببردیم

دلق و صل نوعی خواهم حال من عینی یزید حافظ

دلق را بکلی ببردیم

دلق را بکلی ببردیم

دلق را بکلی ببردیم

دلق را بکلی ببردیم

دلق را بکلی ببردیم

دلق را بکلی ببردیم

دوق را بکلی ببردیم چون سرانجام بر حافظ
دوق را بکلی ببردیم چون سرانجام بر حافظ

خفیف بود و کس را نیست
لیکن امید دارند حفظ

و آنچه را که مخصوص

دره اند و در آنجا

و آنچه را که بسیار

والله را در آنجا کرم
به بسیار هم می حفظ

دره از دگر شهرها

و کس را که در آنجا

دره او را و کس در آنجا

که بود و در آنجا

و آنچه را که در آنجا

و آنچه را که در آنجا

و آنچه را که در آنجا

و آنچه را که در آنجا

و آنچه را که در آنجا

و آنچه را که در آنجا

⑦

واقعه از صفت او گویم
سمع مادر اند جهان حافظ

سند باد
نیکو بی
مکین و میباید حافظ

واقعه در میان باد
گرند و کجا حد حافظ

دوق در ایام شاه جهان
ما با می شود با حافظ

و تیر صاحب کلیم ترا صد حافظ
از جد و راه کلیم ترا صد حافظ

و ایام مال من شود صد حافظ
و ایام جد و راه کلیم ترا صد حافظ

سند انم جهان ایما ترا صد حافظ
و ایام جد و راه کلیم ترا صد حافظ

و بعضی که در جوار انبیا می خواهم
نمی شود و بدم ای ترا فردا صبح

آدم بن محمد بن احمد

دوستی کا صلہ اگر بیش
خدا یا نبی خدا کا صلہ

سردار حق نوید اگر امداد

حضرت مولانا تراغداغی اور بیت کرم ای تراغداغی

وفاقی تو می گویم اعداها فقط
 اراک و مستحقان

زینت دروغی است
که بوی مودعا دارد

سفر و زیارت
مفسد نوبل

فردام عشق بیت لکار داده دل
که بر حجاب حقیقت بود خدا حافظ

۱۱۱

سهره بنامی اگر از نشه زرم شود ⑧
برای مبدی او ترا خدا حافظ

تو غایبی تو بنویس خدا حافظ

سوداقت خوبان بدو چشم

شاد و حال ترا خدا حافظ

مهرت بر درو تو خدا حافظ

که ترا با دلی دعا حافظ

که ترا با دلی دعا حافظ

تو غایبی تو بنویس خدا حافظ

تو غایبی تو بنویس خدا حافظ

تو غایبی تو بنویس خدا حافظ

همیشه مستی می نمود دل
یکوای لب ترا آبی شود خردا

مردمانی بطن اگر کشد
بدستی جانم را بکش

مردمانی سر بران خاکی است
سازد از خردا

منیر دین صلح می جویم
بازدیم

مردمانی بطن اگر کشد
بدستی جانم را بکش

همای رده بودا ترا خردا
عمت در ره یارم بود خردا

شاهزاده اول
طریق اولیٰ نو باده اوله اردافا
برای مصطفیٰ بنو اعدا فاط

⑨

طریق اولیٰ بنو اعدا فاط
که در طریق بنو اعدا فاط
طریق اولیٰ بنو اعدا فاط
که در طریق بنو اعدا فاط
طریق اولیٰ بنو اعدا فاط
که در طریق بنو اعدا فاط
طریق اولیٰ بنو اعدا فاط
که در طریق بنو اعدا فاط

طریق اولیٰ بنو اعدا فاط
که در طریق بنو اعدا فاط
طریق اولیٰ بنو اعدا فاط
که در طریق بنو اعدا فاط
طریق اولیٰ بنو اعدا فاط
که در طریق بنو اعدا فاط
طریق اولیٰ بنو اعدا فاط
که در طریق بنو اعدا فاط

علم چون که در فریه دل
کتاب بار در میان حافظ
فغان صبا در پیش
نایب میان بر کجا حافظ

علم باری در نیکون
سبی در بار او حافظ
صفا کشته در دوزخ و جود

طرد در کس که
مسل او در نیکو حافظ
طرد در کس که

علم باری در نیکون
سبی در بار او حافظ
صفا کشته در دوزخ و جود

طرد در کس که
مسل او در نیکو حافظ
طرد در کس که

طرد در کس که
مسل او در نیکو حافظ
طرد در کس که

سید

نم اور کیے نزدیک
شہر مصر احفا

عمر دی بلکہ بالی
ننگ خد احفا

ظلم بردن من ایما
میت مردم و مالی نوفا

عارفان را بود خدا
میدان را بود خدا

۱۵

نم اور کیے نزدیک
شہر مصر احفا

عمر دی بلکہ بالی
ننگ خد احفا

ظلم بردن من ایما
میت مردم و مالی نوفا

عارفان را بود خدا
میدان را بود خدا

نم اور کیے نزدیک
شہر مصر احفا

خزان عشق در میان جهان

نشد مگر کند حافظ

عشق است بخون

سود و درد و جان

فدای او شوکت نام ترا در حافظ

عزیز جان و دلم گشت ای کز آن

فری بر روی جان

فردن بود بر راه عشق و جان

فردن است در دل فرار جان

عشق و لیس بود ای بر اعدا

دوست

دوست

دوست

دوست

دوست

دوست

دوست

دوست

دوست

بسم الله الرحمن الرحيم و علم ما

کردن پستی و تعجب بر دان	بیتها سنی سجدت اولی سلم
سیر لوح و پر که جاف چین	کها و دسرا نجا کوی نهین
غم پر شهادت که اولی او شهادت	کها خوت بود که رب العباد
نی نومی تیرا نهو کاشف	تیری ذات بی دهنه لاسر
پر شنش کی قنای نومی کلم	تیری ذات کهای غفور و رحیم
ری حمدین تیری عزم مل	کهای سجده کر تا جلون سر کی بل

وهو الحق الذي لا يدرك بالحواس

سپوگنڊي دين ڏاڪا

تر و تازہ می اوسے کھڑا رقی

اکرمیہ دہلی فکریہ ہے

سچی برادری کا نام جا

کونتی پر نہیں اوسے قید لگات

قانون امریکی بابت رہے

مہمان سب سے بھی اور بے مین ہی

وہی ہے جس نے ان کو پیدا کیا اور جس نے ان کو دیکھا ہے۔

ده بی ملک ملک دنیا دین

سدای کو دوی او دپ نو

اوسکی نظری ای عم سکی دیر

وچی نوری سبطت ملوه کر

سین اوسکی غالی لرض کوئی بی

اوسکی ای ی کو اوسکی کشت

ده ظا برین هر چند ظا برین

کو برین ای ده نه ده سکتین

نامل بی ای از نور ط

اوس کل کی فرشتو بی ی کلا

برای قبضین اوسکی ناری دین

دل لکنا کنوی اوسکی شود

اوسکی سخن بری گفت و

اوسکی به دره بی سکتی و قمر

ده کشته سین بر بر کشته

اوسکی ای دوزخ اوسکی کشت

عطا بر کوی اوس بی هر سین

و سین چکنا ی هر رنگین

نوسب کیم دی ای سین ادر ط

برای ای بی سانه کار حساب

<p> سجده کی پایا بیت لیا نهی نکته کس طرح جلد بردرد کام نکته قلم گوید قدرت کسان سجده و درش بهان کج نهی که جسته کسان بی نون و کمان کیا خاک سی با آن اوستی نهی </p>	<p> بر او سجدی نهی کی سجدی نهی نم کو زبان لادی اینی نهی که طاهر بی سجدن رغبتی نهی دس سجده بی کوی بی سجدی نهی و ده سجده کمان خدای نهی دیا پوشش لور او سجدی نهی </p>
---	---

قصاید معجزه دو سجده

<p> دو سجدی انور امام اوستی نهی برائی بهائی سو حوائی نام و نه سجدی رس ماه کی باز نهی </p>	<p> بجز کوی سجدی نهی چون گوید نون بی دیار مقام و نه سجدی او نهی نهی نهی </p>
---	--

<p> سودہ کو لبہ ماہ منہ و منی منی کون یعنی رسول کریم ہو اگر کہ ظاہر میں امی لقب بجواز کسی اور کی ہے قسم ہو اعظم دین اور کما جوشکار اور شاگرد اسلام ظاہر کیا کہ جس نبوت کا سردار اوسی نبوت جو کی حق بی او سر نام نہا اور سچو جو کہ خوب اوسی کرون اوسی رہے کاندہی بنا </p>	<p> کہ رستہ کو جنت کی سی پیار نبوت کی دریا کا در بنم بہ علم لدنی سے کہلا اوس سے جلی ملک بر اوسی لوح و قلم کونندہ ہوی اوس کی تقوم با موت کو عذاب سی با ہر کیا نہا نبوت کا حقدار اوسی کہ اس وقت اسی خیر الانام خدا کی کیا اپنا محبوب اوسی کہڑی ہون جہان بانہ صفا </p>
---	--

صبح کی گواہ کا بارہ در
 خلیل او کی گواہ کا بارہ در
 حضور کی سہ کار کا بارہ در
 محمد کی مانند ملک بن سہن
 سہن ہی رفر جو کی سہن سہن
 سہن کی سہن کا سہن سہن
 وہ مدد سہن سہن سہن
 سہن سہن سہن سہن
 عجب کیا کہ او کی سہن سہن
 خوش آیا سہن سہن سہن

کجی کی گواہ کا بارہ در
 سلیمان کی گواہ کا بارہ در
 زہر ساز و الدوس کی گواہ
 ہو ہی نہ اب ہو کا گواہ
 کہ رکت و بی و ان ملک سہن
 ہو حرف پوشی کی گواہ
 کہ سہن گواہ دہ ان سہن
 سہن سہن سہن سہن
 کہ سہن گواہ کل قدرت کی گواہ
 او کی گواہ کا گواہ

<p> گج کانه موسیو کچھ دیو کچھ دیو کچھ منم اوسکی سایہ کانه غرض بھی خوب بھی بڑی سنہ خور سمجھا۔ نور کل البصر زمین پر نہ کوکری دیا دی سا۔ اگھو کین ہر تائی ادب سی بہ دوسکھا سا ملاک دین سما یا ر گج کچھ کچھ کچھ کچھ کچھ کچھ ہوی لغت اوسکی دھی بر نام </p>	<p> نہ ڈالی کچھ کچھ کچھ کچھ کچھ وہ ہونا دھن ار کیا فرشی بر ہونے کی سا یہ ایک دھو اور جان کچھ ہی سا کچھ ہی سہو کیا بیٹوں برادشا سیاہی کی بنی کامی بہ سب دکر نہ ہتی جستم اپنی کان نظریہ وہ عابد سا ہنسی عہد اوسکی کوی جرمی ہونے کو موت تھی بر نام </p>
--	---

عبداللہ بن عباس

عبداللہ بن عباس

درخت شجر خدا

علی بن دینا کاسر دار

که خنیا ری پر کا خنیا ریست

دینار است کی کشته کاکلی

بہار ولایت کا باغ نسبت

علی بن دینا دار خدا

خبردار سر حمی و حیل

علی بن دینا غامی و گماہ

علی بن دینا روبراہ

کوی جون جو چائی کئی

سہ نسبت علی کو چائی

خدا الفش مغزش و امیر

خدا الفش مغزش و امیر

بہار بیت کی کئی

بہار بیت کی کئی

منی اور علی بن دینا

منی اور علی بن دینا

علی

علی کا لقب جنی ہے	علی کا درود علی و آلہ
عسین ابن حیدر ہے عسین	مجاور علی فاطمہ اور حسین
اونہوں پر درود اونیوں	ہوئی اونی پر دو حک کا
ہے ہیں رب نور خدائی پر	علی سے لکھا بخندوی دین
کہ بارہ ستون ہیں یہ اثنا عشر	دو ہونے کا قیام امام کا
حاج علی ہے یہ لی باک ہیں	عصرہ کبر ہے یہ باک ہیں
کہ تر ہوئی اویں ال رسول	پہو الہی ہے فاطمہ کمال رسول

درخت احباب

وہ رکاب کسی کہ احباب میں	سلام او بنو او کی صحابہ
وہ ہیں بہت ریمان درین	خدائی اور نور علی و آلہ

خدا اولیہ را مع نول الیچ	علی اولیہ امی علی اولیہ علی
محمی مرضی او کی پسینہ	کہ ہی دینے وہ جان مار علی

در سمت صحرار سند

حق نول و بال رسول	کردن عرض جن نہ ہو دی خود
ایہی حق رسول امین	حق علی و با صحابہ دین
وہی میں بنون کینکا رہون	کہا ہو نہیں پسینہ کرا با رہون
عجیب مشو میری جہور دیا	کہ تو ہی ارکم اور امر زکار
مری عرض نہی نہ حکم	عجیب حق کو میری ہون
سو اندری اللہ کا اور سچ	ہی ہو نہ دوزخ سچ سچ
جو غم ہی ہو تو الٰہ کا تم	سو اس الٰہ کی ہونکہ علم

زهی هر طرف سی مرد بگوین	مکن سخن ادر بن حسین
لے کی سکرانی بڑی انھا	نور خود بخود میری حاجت
سہی اور سدا سدا اچھو کر	خوشی سی عشتہ خدا اچھو کر
ری ال اولاد کو شاد کر	میرید دستو کو نوایا در کہم
مینی کھانا ہوں چکا ملک اندر	سدان دم کرادستہ توای جسم
جوون ابرو ادر حرت کی نشا	رہو نہیں غرور و دین عزت کی نشا
ارادین میری دین و دنیا کی کام	مکن محمد علیہ السلام - م

باب موقوف سخن

بلا اچھو ساقی سر رہیں	کہ معنی ہوجے باب سخن
سخن کی فہمی نکر دیرات	سخن ہی تو ہی ادر کیا بات

سخن کی جگہ میں عقلمند	سخن سے ہی نام نوبان بلند
سخن کی کرن قدر مردان کا	سخن نام ادب کی کہی قہر برد
سخن سے ہی دیکھیں رخصتی کی کام	عہن جابی سے سنگی کی کام
سخن سے بے لطف کی پہلا ہی کام	زبان قائم ہے بڑا ہی کام
کہاں رستم و گیو فر سیاہ	بھٹن کی پٹی یاد سے نفل جو
سخن کا سلا بار دینی رس	جو اہر سردان مول دینی رس
سخن کا سہن گرم یاد رس	سخن سے ادب کا عریدار رس
رہی جگہ و رشتان سخن	انہی دینی قدر دان سخن

در مدح شاہ حکیم شاہ

خدیو جهان شاہ عالی گھر	رہن بونس چون جی سمش دگر
------------------------	-------------------------

<p>بین دوستی بر روی می لای دو یک پری بر نور به ماه و ده نور به ماه منیر</p>	<p>ده می برج اعلیم بین احباب چنان بودی ادر جو صبا اوراد شهاب کم سعادت</p>
<p>در مدح نواب قهر الممالک</p>	
<p>ملک رتبه نواب عالی حباب درب جهان حاکم عدل دواد چنان عدل به او می آباد هر بی بیان مورع دل حقت کتن بر کار کار بر لطر کجا در صفت می رف دل</p>	<p>که می رصف الدور او کجا خط می آبادی ملک کی مراد هر بیون فزود کمال شاد در بدست ظالم بی زبردست تواند ابر بر هو نو اودام ده کجا یار یک رخ و مقفل</p>

<p> ششوی بی شخص نما بدن اگر او سکا جنبنا ہوئی ہو تو بارای حج کی عمری ر صبا کچ بجاوی او سکو سکلی کی پر کو بچہ ہا کی ہے تو فالوس میں شمع جسی ہی تو کلکری شمع کا کالی مرہ سیدہ یسی بہ خدا داد سدا فتنہ دہر سدا باور ہری کو ملن حج راستی علی </p>	<p> دو ہر صبا کی کردار نہو باک یک ہمیں کچہ کفسکو گراوار سن صدکی کچہ ہر ہی شمع کی گرد کر اکی نالی جب ملک شمع پروا کی اگر آپ سنی و سپیدہ اگر کی کوا حھا اور سکی تلن نالی اوسی بدل کی طرح کو باد ستم او سکی تا تو لست با کی ہر و ہمیں فراغت سنی ہن </p>
--	---

مردی ببلخت امیر مرد و کلا	که ہم نام سبکی سبکی سبکی
باین سخاوت کردن کیا تم	تو در بر کاغذ به بودی نم
نظر سی بوجه کی دیکھا جدر	و با مثل بر کس دسکی نم
بسج و ادیسی امرا و سبکی	که امکن دوش رو چنان
سدا و سبکی ہی او بیہ دستان	که خوشتر بایں عالم کی
ہوئی کم جو بکبار کچھ ہر سال	گوانی سبکی ہی کی امکن
غوبوں کا دل سا کھلی کا	تو کل کا ہی با بوسا جلی لکا
وزیر الملک تدبیر کر	خدا کی دبار راہ بر مال درز
عدہ محلہ کہا حکم بہ	کہ باری سبکی اس عم کی کہوں
بہرہ ہا کہ ملکت کی سبکی	کئی لاکھ لاکھ امکن دسکی

<p> بند نه لوامی به جان بود بهر این سیر در این مسووی سوی فانت بر او سحر می کشم کفایتی الی سجاد کفایت فیضی می بیند ملکوتی که یکبار بهان بود که بی غمی سبه که داخل او از دی بود که حاصلی کی کلکی بودی سدا قدح لبکی هر کس بودی گری تو خجسته بی جامی من من گری نموده کاشا ملوایم کرم از ابر بنیان سی بودی غم هر ایک کام او شکا می نمود فلا طون طغف بر طون زاد جب الباده بیدار بودی شر فلم یومر ان یمنم استنا عصبی ده مانده می نمود احل کا نما جاسم سلکی کرد </p>	<p> بند نه لوامی به جان بود بهر این سیر در این مسووی سوی فانت بر او سحر می کشم کفایتی الی سجاد کفایت فیضی می بیند ملکوتی که یکبار بهان بود که بی غمی سبه که داخل او از دی بود که حاصلی کی کلکی بودی سدا قدح لبکی هر کس بودی گری تو خجسته بی جامی من من گری نموده کاشا ملوایم کرم از ابر بنیان سی بودی غم هر ایک کام او شکا می نمود فلا طون طغف بر طون زاد جب الباده بیدار بودی شر فلم یومر ان یمنم استنا عصبی ده مانده می نمود احل کا نما جاسم سلکی کرد </p>
---	---

کوئی جس کی یاد ہو تو گدا
 جلی نفع کرا دیکھی روز نشا
 اگر بجای کسی کوئی ملو
 نوابی ہی کہا کی کسی پر کل
 نہونخ وہ کیونکہ برو غصب
 لکادی اگر کوہ بر ابکیار
 ہوئی ہفسم اوسے شیخ اجل
 غصب سے غصب کی دوبار
 اور اونس روز میری بے خوا
 جہان ملک ہی علم و کمال

دل امین اسے سنا ہو گدا
 نظر اوی دامن کا بندھا
 ملا دہوی اوسے شیخ ملو
 کہ سر بر کبری اوسے دہی
 کہ برنس کی شہید یچہ برنس
 کہ رجا پون جیسی بن تار
 لکل انی بیہ کر پڑی اکل
 سد افندہ دہر سو باری
 کہ ہی ملو کھا جیسی باہا
 ہر ایک صہن تیری وہ کھا

<p> نه پونا اگر دود و دود نه بخششی جهان در خود و در بید انسان بپا و سکا انسانی بنای جهان و دستی بخیرگاه که جسد بخوبی بچشم خیال مکران با و هی من بی جان گر نه سچو لکلی من در با ملل کس چونند لکا دل و سطر و لکا بکنو لکا هی ملک حسا می هی که می املی می می می می می </p>	<p> در دنیا کسی نه پونا و دود بید روحانی است و سچو که چو انسان کی جان ری سد و ان کی می می لبانیت ای ماهی نه خیال که ما پونه کری من ان انکر خوشی ای او جملی من در با ملل بر بند و کور می می می می می که آند و دی نه پونا و دود که می کون دنیا می می می می می </p>
--	---

جزا او سکی به گندائی	که تپتی بی سوزش کدائی
بویکده من گندی سخی	تو لگی سستی دانی سزائی
افلاحت کی علفی سخی	فلک کی سخی انکو علفی سخی
سود و نو افلاحت من سخی	نسی سی حبیب کی سستی من
ای سخی لی کو دهن سخی	قدم دهنی کو دهنی سخی
کو شند به شرف سوا سخی	سرا و را سوا سخی
جلین سخی سخی سخی	نوبه عشق بیا سخی
کسی سخی سخی سخی	کسی سخی سخی سخی
فلک کی سخی سخی	عدا من سخی سخی
نیک سخی من ادر سخی	رکت سخی سخی سخی

بر اس غفلت میری کی ہوں	دبا ہی فدیہ سی میری محکوموں کی
سویں ایک کتب خانہ کو میری	درمگر سی کوندہ فرمان کی
لی ابا ہوں خدمت میں ہر روز	بہر امید ہی ہر کی ہوں سرور
میرا عذر نصیر ہوئی قبول	عقبنی و مال رسول
زہی جاہ و حشمت شہزادہ	عق محمد علیہ السلام
رہی شاہ و اباد محل حضور	نہیں اس کپڑائی کی چشمہ
اب الی کہانی کی ہی داستان	در اسنی دل دیکھی اور

اعجاز و پیمان

کسی شہر میں نہا نویں	کہ تہا و شہنشاہ کبھی نہ
نہیں سمجھتا جاہ و مال	ہر طرح سی انبی صمد

کوئی دیکھنا اکا	کوئی دیکھنا اکا
کون کی اوسکی	کون کی اوسکی
جہاں کہ کہہ کر	جہاں کہ کہہ کر
رعبے اسودہ کی نظر	رعبے اسودہ کی نظر
عجب سہر نہا اوسکی	عجب سہر نہا اوسکی
لگی نہی ہر اک	لگی نہی ہر اک
کئی بادشاہ اوسکو	کئی بادشاہ اوسکو
زمین سہر و سہر عالم	زمین سہر و سہر عالم
کہاں جاہ و منہ کہیں	کہاں جاہ و منہ کہیں
بھارت کی کج کی	بھارت کی کج کی

کروان اوسکی صفت کمالین	که چون امشبان لیاوت
هر خنده و تان اهل خنده نام	هر اکسب و سحر کی سحر کا از دنام
بیه دل سپت از رنهای کمال	که نه ری جهان و نه دل کمال
جهان یک که نشستی ہی راز	کبی لو که غنشی یو کله ار
و مخنه ذوقا لو کمی دیوار دور	صفای جی جی نه ری نظر
صفای جی و اوسکی نظر کر کی	اوسکی دیکر کر شک و مر کی
که چون فلاح کی و با کمی کمالین	کسی د ب بندی کو دیکر او کی
و دولت سر افاده نور نسا	سد احسن رنشی نامور
همین خوشی است و دل و دماغ	نه بیکر کی دل و جلال و دماغ
سد احسن خوشی است و دماغ	نه نه بیکر کی دل و جلال و دماغ

غنی خان جو جو کہ ابانیا	عجب نہ ہوا عجب نہ ہوا
نہ بھلا کے کوئی نام فخر	ہوئی اوسکی دوس کے کہہ کر
کہا نہ کہوں اوسکا جاہ	حل مکان اوسکا رسک ام
سداہ رو بہ خلعت اوی	سدا جاہ تو سہنت اوی
ہزاران بی بکر اوسکا کاکا	کر رقبہ مستین حاضر ام
رسمی و سجدہ کہنا ہوا	کہا ایک اولاد کا نہا لم
اسی نام کا اوسکی دوس کا	نہ کہنا تھا وہ انبی کہہ کا جراح
دونو کا عجب اوسکی بہ بہ نہا	نہ کہنا تھا وہ انبی کہہ کا جراح
وزیر و ملکوت اوسکا بلا	جو کہیہ دل کا احوال نہا سو کہا
کہ عن کہ کرو لگا بہ حال	فقری کا ہی مہری دل بہ نہا

فصل پنجم در بیان کمال

جوانی نو بیری کمی سر

در لحاظ که عهد جوانی که شد

بسیار ملک بر پا گویا

پس بی بیری و بی حاصل

وز برون بی کی سودی است

فصلی جو کمی نو دنیا کی شد

رود سلسله لیکن اعمال یک

جو خافل من و مشغول من

و کاری زدن ماکو است

نه بیدار بود و نه خواب

نمودار بیری است سر

جوانی مکر زنگاری کف

بست فکر دنیا من سو

که از فکر دنیا من دین غافل

نه دزد نه چنگو کبوتر است

نه خجسته نا و دیناری

که ناد و جهالت من

که اسانوی که بکشت

اگر با سمانه بر دانه

مقبضی ملین زلف کمر و اسکو	میرہ دنیا جو ہی فرود اترتا
کہ وہاں جاگی زمین ہی نہار ہو	عباد سیل کس کو اید
کہ اس فیض سی ہی شہار بجی	کہ ہوا بدخل سما وک بات
سوا و سکانہ دہی کر لی ہی تم	مکران جوا و لاد کلم ہی الم
کہ و نم نہ اوقات اپنی نف	عجب کیا کہ ہودی کہا حلف
کہ خزان ملن با ہی لافینو	نہ لاد کہیو باس کے گفت و گو
نقص و کمی اپنی خوراد بیکہ نو	لولائی ملن ہم اہل حکم کو
وئی ہن بچم کو بیج خط	نسلی تو ہی شاہ کو رن
غرض باد نہا جسکو اوس کان	بخوبی و رہاں اور بہن
جو ملن زور و نہ کی دہ نہ کہ	ملا کر ام نہی سننے کی کہا

دعا دی کہ یوں کے سدا	ہر اسے بچے کا وہ تاج تخت
کہا نہ نے میں کج کہنا بول	کہا فاجہ کسی جہدہ کرام
میرا ہی سوال دسکا گھنٹا	لگا تو ذرا بنی اپنی کتا
کسی سی بہ اولاد ہی نہیں	لے بیوں من میں کی نو دیکھیں
لگی کبھی ساعہ لی دیاں	بہ شکوہ در مال طالع دیاں
لگا دیاں اولگا او کی تہ	دہری نختہ اکی لیا فرعہ دانہ
ہر اکمل کھل دیکھ لکھ	جو سکن نو کلس کس منن بول
کہ ہی کہہ من امید کی کج	جہا من منل کی عرصہ ک
سبب مننی کرا کی روتی	سبب منن ہی با مو کی سفی
کہ اکمل کھل دیکھ لکھ	بیاض مننی دیکھی اور مل کی

ی اسباب اصحاب نام	کہ جانع من فرستہ ہی نام
نہ دیکھی کی طرح سکائی	تاکری وصل کو فوج
عولی ہی کسی دیکھی ہوا	کہ چھنی ہی دیکھی ہوا
عور کے دیکھی ہی مل	عمل انبار کے حکا ہی مل
ستارہ کی طالع کی بر لاکھ	حوس کی کوئی دلاور یادور
نظر کی حوس کی طالعیت	نود و یکہا کہ ہی شک کی نظر
کبا سہ لون انبار کا	نوجہ اکلون بر کبا شمار
ختم سرانہ کا دیکھ کر	ملا اور بیک کی نظر
کبا راجہ کی ہی کہہ دیا	خدا رمان نام کی ہی کہہ
کے من ہو کر کسی سخن	ہو کر خوشی ہو نہ ہوں رہیں

که ایا ہی اس کو چھوڑا	مبارک کی سونگلی چھوڑا
کہ اسی ہی اس کو چھوڑا	محبوب کی سونگلی چھوڑا
کہ دینی میں لوں اسی کو چھوڑا	مغز زنبوری چھوڑا
کہ ہی اس پہلی میں چھوڑا	ولیکن مغزری کجہ اوڑی
خطری اسی رو میں گن	بہتر کالو کالو کالو کہا کہ نہیں
مندی سی خطری اس کو گن	نہ ادی بہتر کالو کالو کالو
ہی مرجع میں نہ چھوڑا	نہ کہلن بہ بارہ مرگس گن
کہا جسکا خطر انوا و سکون	کہا رہ نہ بہ سکی او کی منن
مگر دوسرے کے کجہ بہر	کہا جان کہ اس طرح حرم
کوئی دسکی معصوم سحر	کوئی اولیہ چھوڑا

<p>سید الشهدا علیه السلام</p>	<p>سید الشهدا علیه السلام</p>
<p>که تبارین لولایین شهادت</p>	<p>که تبارین لولایین شهادت</p>
<p>بویا سی کری بیا برو کمال</p>	<p>بویا سی کری بیا برو کمال</p>
<p>منجم و یار برادر هوس</p>	<p>منجم و یار برادر هوس</p>
<p>لکایانگی حق سی اسی مراد</p>	<p>لکایانگی حق سی اسی مراد</p>
<p>لکایانگی مراد و لولایانگی</p>	<p>لکایانگی مراد و لولایانگی</p>
<p>لکایانگی سیدین بکسی دیا</p>	<p>لکایانگی سیدین بکسی دیا</p>
<p>سیدی سید اسیدی زود</p>	<p>سیدی سید اسیدی زود</p>
<p>را حمل اکب و چشاکو</p>	<p>را حمل اکب و چشاکو</p>
<p>مسید سیدی و لولایانگی</p>	<p>مسید سیدی و لولایانگی</p>

وہاں تو لودن کی نظر

خوسنی سی بلکہ کوسا	کوسنی دم میں کھنسی ہو
کرون بعد ہفت کو شروع	کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ
کسی نو ہنسی جب کہ کہ	ہو کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ
نہ عی صا حسن سدا ہوا	جب کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ
نظر کو نہ جو بر او او کی بیا	جب کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ
جب اس شکل سی ہوا	کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ
مواصون خواہ سرالو	کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ
سا کہ کھی ای کہ کہ	کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ
سکندر نہ او اور دلا	کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ کہ

ففت

<p> سنانی سب لہار و لہو سب ملی سکنی ہر طرف کو صبح کہ دون دون سکی خرم کون ہوئی کر و دیش کی علف کھری نا خونہ بہ ہر کی لہا او سپ خونے سی ہری کال کل سب اوان لہا جی ومان او سگری سکڑ سنی والو کو کھنی ہی سن ملی سب ہری کڑھ میں ہم تہر کئی ملی تا یو منو جب </p>	<p> خلاف کو سب غارت و زنی وینا چوبی شلی عم کو حلا کھا زیر سب ہم بی ہر شکون کج ساو باہ جردان او سگری ہم ٹہی جو شہنا نوا ز سرون برو دسری معمول ملی بیی او کج جوتے نی منی ٹکرو دینی نوب کی سہا کی توری او قرناہی ساو کی دم سین ساکھ نی جو خوشی نوا </p>
--	---

اے شہزادہ! تو بہت خوش
 ہو رہا ہے۔

<p> مجھ طرح کا ایک بہادر اور مکی کھلی نر کی تو دی فقیر مسیح کو اور ہیرا دو کو کمال دے برد کو الماس محل و گہر پیادہ جہمی او کو کھڑی جسے ایک وینا ہنسی ہزار ہر کھلی ہنسی انی مبارک کی ہوا کہاں کہتے ہیں یوں رکھا وہی دست کی اور اواز کی </p>	<p> محل سے لکھتے ہیں عام جلی مکی ندرین ابرو و زبر دی شاہ فی شاہزاد کی ابرو کو جاگیر شکر گور خواہو کو جو کو جوڑی حوشی میں کیا سناں نکلتا کیا بیا نہ اور بکھون لی ہون لکھتے ہیں جو ہر بی عاف جہان کے سارے ہنسی کی </p>
--	--

چنان گشتی که یک از سبزه	کلی گمانی او را جانی است
نکی بختی تا خون چکد ب	بها در ظرف می رسد کباب
کلی بناب نهون به سر کس	صد لا و علی بوی ملی چک
که جو کوسا بکوی من	خوشی سی بر اندام ملی طرز
و کا نوم تا بدن به چک	موردی سر کس یک کس کی
تا ردی پرده ساز دوست	گمانی ملی پرده بالاک حست
کسی ساقون رمان بر ملک	او شکید جرج سار جنگ
خوشی پس هر طرفی است	کلی نایضی اوسید دلف
کن یکی جو می جفتی هو	ده با وکی گنور و حکمتی هو
ده با بی جکتی هو می گنور	هر کن ده هستی کاران مین

٢٥

کوئی خوشی نہ ہو سب کچھ
 کوئی دیر نہ ہو سب کچھ
 کوئی دایرہ ہی جا کر ہر
 غرض ہر طبع دیکھو دنیا کو
 یہی مار ہو کر کہیں قتل عام
 کہیں دہشت اور کشت کا نور علی
 کہیں ہاندا اور لوہو کا سماں
 محل میں جو دکھاتا تو ابد از دام
 وہاں ہی ہی نہیں دیکھو کی ہر
 جی بکے من ہی ہو سب کچھ

ہم جو کچھ کر رہے ہیں
 ہر یی عا شق کی دلوں کو
 کوئی دیر نہ ہو سب کچھ
 منی طرح دانا دنا ادا
 کہیں ہاندا اور لوہو کا سماں
 کہیں قول و قول اور عشق کل
 کہیں نیا کشتیر فون کا دمان
 مبارک سلامت کی نہی موم
 ہر یی بکے دکھاتا تو ابد از دام
 کہ دن عید اور رات ہی ہر

حالت کی خبری ہوئی وہ شان
 جن اور بروی بنی بر رکار
 کوئی دوسری در یہ الکا ہوا
 وہ مضبش کی ڈو دیاں سر
 جھوٹا تاشا ہا اہو کا جا
 سہری عرف جی سا رہا
 دی جا طرف اندہ جولکا
 وہ محل کا فرش او میں ستر اوس
 رہا ٹھلی اوسکی کوئی نہ تھا
 جبر کھٹ تر صر کاواہ ن

ملی جلوزہ لغت کی رہا جان
 درون پر کڑی دیکھ سہا
 کوئی رہ میں جلی سا لکھ مو
 کہو کا نا جہین تا نظر
 نظر کو کدر ناہا دانی محال
 وہ دیوار اور دی کلھاریاں
 اوس کو لطف او میں سما
 بڑی جلی الکی نہ بائی سوس
 سطرنب در حبش نام
 ملک ناہا رطرح ہر ان میں

10/11/1952

1947

[Illegible signature]

نیادی

کرمینیکل کالینج و شاپ

قرنہ کے کردار کی سرحدی

ملکوں کی سیاسی کیفیت و اہمیت

ہوایں ہرے گل بہ ہی

زمروئی مائیں سرفراہ

دوش کی صفائی بہی رخصتا

حسن سے مواضع کی طرف

حدا: کسین موشا

کلمہ دیکھو دیکھو سی کو کی سی

کتابخانه ملی ایران

حسن سارہی سہرا لے رو

زود بخشا و عوام کی مراد

کے شرفی نام

[Handwritten signature]

<p> مکن بیتی او ری آن تان جدی اینی موسمی سکی با سمان سبب دو یونگی گهن بر ایک کل سفید فتاب عجب رنگ بر عفراتی حق نمی تو شو شو نو کی بهار کربن فخریان سرد بر جدی دوست اینی عالم علی حود طنا فتح کار عالم عستان بر رهن مانده چون مت کردی دال </p>	<p> بر بیانی شکیل جهان کعبه او ایلی او کهن دار زار نس جعفری او ز کعبه اکهن عجب عانی این کوی بهار نس زرد و سبزین کهن سترن کروی سرد کی طرح عیسی کی صا بهی اینی طرف به گهی بلوکا لب لب بر جیو منا ده حک حک کی کونا جاب بر بیانی شکیل جهان </p>
--	--

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header.

اگر نا لکڑی سہو کا چور نہ	لے چکی نہ بین و نہ قدر
و نہ ہو کو دیتی ہوئی کلکی جو	خوبان صبا چکی میں جاوے
میں ساتھ مرغا ہوئی سب	لکڑی نہ پر قاضی اور قمر
در خون پہ لکائی مڈ بردن	صدا کر دی بطور کا دہ شور
ہوا کی سبب باغ تھکھا ہوا	جین لپٹی گئے دھکا ہوا
یڑی ہر طرف ہو لکڑی ہوئی	صبا جوئی دھریان کر کی ہوئی
لکھی جائی اگلی ہی جھلکا نو	دہ کسوی کی نور ہو لکڑی جانو
جین کو ہر بن دیکھتی رہا مٹی	یہی سلجی مانتہ بین ماسپے
بڑی جادو بن مکتی کو دکر	مکتی ہم پاس آ رہی کہو دکر
مکتی کی لکھی ہا تہی رچی	خوشی یہی ملون بر سوئی علی

اگر

مجلسه اول

الشيخ طه بنان وولد له

سید قزوینی و سید علی

پڑھنے کا یہ نظم کہن کا

حضرت مولانا محمد رفیع الدین صاحب

دوا و اشنان اور جلدی

بہرین اطراف سے ملے ہوئے

خوار و موکھا اور لوہہ پوکھا عجم

محل کی وہ مجلس وہ کی وہ

دعوت کی سنی ہرچسب

دینی و ملت میں سہا ہر دلی سہ

نیز ان سے روکی طرف

جیل کوی اور کوی رامی

سلوی کوی لوری کوی - مرد

کونی حیات میں ہو، ہوی کا نام

کونہ سونی فوڈ کی کھوب

نوی فورس اور کوئی مانی

رومی کی خوشبو

کری و فلک اور سب کے نور

Training

5/11/64

کسی شکلیان او کسی تالیان

کابل پوسٹ کوئی ایسی کڑی

وہی کوی ابو عمر و ابو عمر

کرم و کرم و کرم و کرم

کتابخانه عمومی

کے لئے جو اس کے لئے ہے

۱۰۰

Impressos:

سید محمد علی بن ابی طالب

کسانی ہیں اور کہیں کامیاب

نیمی سومی دی او کس د اهر

نہیں ہوتے ہوتے یہی ماہر

دم و دسی لوی ہر دس

الحمد لله الذي جعل في كل شيء
لنا حكمة

نوی جان کو از داری

مجلس شورای اسلامی

مٹا کر کسی کوئی سہی لکھی
 جو اذن کوئی نہ دیا نہ کیا
 فرض ہو کسی سے جو حکام کے
 یا حب وہ احسن نہ دلت کی
 ہوئی او کی ملک نہ دی گیا
 حکم انالین و منشی ادب
 نہ قاعدہ کسی شروع کیا م
 دیا نہ زبانی او کو دین کیا
 معالی و منظر بیان ادب
 نہ دیکھت کی معقول سہی

کوئی نوین پروہی مٹی جی
دوب بائین یہ ہی اب
یہ سب اسطہ لو کی ارکم کے
پر رافد بر لو کی بعفت کی
مواہر ادیشا و یوں کما
بر لک فن کی دوستا مٹی
برٹائی لکی علم دو کو نام
کئی برین علم سب بڑہ چھا
یہی لو سنی محفول و محفول
معرض جو بڑا آدینے قانون

در بیان سوار شدن بر اسب و راه

<p> باید که سوار بر اسب شود چون که سوار بر اسب شود که کمال بخورد از دست در پستان سنانی بر لبی جو که سوکی سنان حریف می ای خزان کلی سوار علم کا جمال که چون صبح حاضر می حاتم هیا کین جو که در کار هو سوار را جو حسن سی دونه که کلی کا کل شهرین لی نظر </p>	<p> باید که سوار بر اسب شود چون که سوار بر اسب شود که کمال بخورد از دست در پستان سنانی بر لبی جو که سوکی سنان حریف می ای خزان کلی سوار علم کا جمال که چون صبح حاضر می حاتم هیا کین جو که در کار هو سوار را جو حسن سی دونه که کلی کا کل شهرین لی نظر </p>
---	---

سید فرما کل من کنی پادشاه	نفسون بی حسیم بی اینی راه
بودی شب بیا منی عالم شرب	کیا سجده گویم اقباب
خوشم کنی عجب خوشبگذر	بهوشی با منی بی نمایان سر
عجب سبب اینی ده چون ده و سپید	عجب بوزننا مثل روز صید
بی نموده صبح بی ماتاب	ادب سوره اکیمون کو شکاب
کپتاه لی اینی فرزند کو	کیا باینا دهوشی تیا رهو

سالگرد سال دوازدهم ساهاده سوار پیش کردن

چا تشیخ پیر معان	که بهوشی طمی ارم دسر و جهان
اگر چایتهای مردم کو حسین	ندیده ساعو که قلین
که در دست هر یکی دهور	در آشتیه می کو دهور دای

نه سگرم حمام هي بي طهر
 هوا چک د افغاه حمام هي
 بن نازين نم هوا سک کل
 پرستار بندي هو بن ملک
 کل ملي اوس کيدن کاي دن
 نهالي مين هي يون بدلي چک
 يون بر جوياني پير سر
 هوا قطره لب يون چشم پوش
 لکا هو بي ظاهر جويان حسن
 يا حوض مين چشمتي طهر

لياي نهالي لونه ممبر
 عرف الکا اوسکي دندام هي
 که صرع دوي هي ششم مين کل
 د وهرسي طاش لکرو د
 هوا ديزه اب سي ده مين
 برسني مين بلي کي حاک
 ندر اي حبه ده کيرک تر
 هي تو پري حبه سر کس پاد
 کلکي لکا اوس اندر حسن
 پرا اب هي عکس ماه ممبر

هو افتره لب بون چشم بون	لي تو بزي حبي کسي به کون
له هوني طي هر جوا مجاز حسن	طلي لک او به اسوار حسن
ده کور بدن ابرده مال او کلي	کلي نوک سادن کي شام و حجر
مي کانه با لوني عالم حبيب	نه ملي کوني خونيراد شب
کيون ادس کي جوشي يا چي به	نه جون سکتی هاي صحت بي
زني برتا جون موبه نو خيز	هو واجب نواده سان ديز
زمو کي يا تبه عين سگ با	کب فادمون ني جوا سگ با
مين کسل کيلاده کل نو بهار	بيا کيج با نون کوي دهبه
عجب عالم ادس به چي به هوا	انتر کد کدي کا چين به هوا
سنادوس دادا به رست به	هو مي حبي قربان هوئي بزي

دعائیں ملی دینی باغبان	نہاوشی رکھی ہلو پر درکار
کہ نیری جوئے سی سلی ویت	بارک بھی رات دن کی گھر
نہاوی کہی نیری خاطر نہ	جگتا ہی ریشک کا سہیل
کیا صل جب اس لطافت کی	پر اور مادر کی نصفت کی
نہاوی ہو کی لکلا وہ کل سطح	کہ بدلی ہے لکلی ہی کل سطح
موصی ہزار دیکھو نہلا و مولا	دیا خلعت غامرا نہ پیرا
جواہر سر نہا یا ادب	جواہر کا دریا نہا یا ادبی
نرپی ٹٹن اور کتھی اور نون	عدد ایک سی ایک سب بدن
مرصع کا سرع چون چوکی	منور بھل کل انقب
دہ مونکی بانی لہریہ درنی	کسی حکو اور ام جان عربین

جواہر کمان غلبت تھا طور	کہ ایک سردار عدو ملکات
عرض ہوئی کس طرح دراستہ	خزان ہوسر و نو جو رستہ
لکھن کمر جس دم ہوا وہ سوار	کی جوان کہہ کی ادس برتا
زبیں نہا سوار لکھا بھر محوم	ہوا حکم دیکھا بڑبڑی محوم
برابر برابر کھڑی تھی سوار	ہزاروں ہی تھی ہا ہوسری قطار
سندھ رو پیری و چاربان	شب و روز کس طرح داربان
جلکے ہوئی یاد کی فشان	سوار و کئی شط اور باتوئی
ہزاروں ہی اطراف میں مالکی	جہلا ہور کی حکم کی مالکی
کہاروں کی زینت کی کرتا	اور ادنی دلی یا توئی پرتا
سندھ کی مریچون کاشی کہ سرور	حکما جو دیکھا جسے ادنی نظر

ده ماهی بر این ده گشت و ده
 ده ماهی که درون به گشت
 کبابی پوی شاد و نه نام
 سوارا در پاد و هنرادر کبر
 ده ندری که حسنی تپنی گشت
 پوی حکم شاه کی هر سوار
 سخی اورهای سخی غامی نام
 طرف کی طرف اور بر یکی بر
 مرصع کی سارو کی کو تن سمند

ده ماهی که بر مقدم بر بر
 ده ندری که درون به گشت
 قدم با قدم بابا بس زری
 ملی الی الی با سا و کام
 صلبی تپنی امرو و زیر
 نه دهر او کو کدر انسان
 جلی رفسی باندنی قطار
 نباسی زری ملی نام
 که ایدر که او دهر دری
 که حوی می رود و الو سخی ده

<p> ده چلوئی دور سیکو طبر کی نشان جلی با بخت کی ہو قریب سوار کی اکی لی رحمتا م غیب اور صبور دار اور جوہار اویس اپنی معمول دستور سی یدان و جوان و بڑی جابو بری جابی اکی ہے ملتا قدم نوحی رطری سوانی چلے محاسن تو کھداتہ محوم لکھا ملبوس سحر کی حد تک </p>	<p> جلتی ہوئی بادلوں کی نشان بدستور سانیہ سی حرب لی سنی روئی کی رسی نام سہ آسین لہنی تی ہر دم بکار ادب سی نصرت سی اور دھرم دو جانب سی باص سی چار بڑی عمر و دست قدم باندم لی تو کہ یاد ساری چلے کہ ہر طرف ہی لائے سالم کی دھرم دوکانو کی سی بادری ملک </p>
---	--

مردی شیرینی با برکت کوی مرغ نهانست. کا او بر	کوی مرغ نهانست. کا او بر
بوی خوشی با برکت کوی مرغ نهانست. کا او بر	بوی خوشی با برکت کوی مرغ نهانست. کا او بر
اوس کی کت و جی و سوار	بدرشته کو اینی کشیدار
بد بوشی اینی کسی را	که روشنی روی شیدر دروگاه
سوار بکوشی کتی و جی و سوار	کی اینی منزل کجی شمش و قمر
جان کت و اینی فادان کل	خوشی سی و ده و دوری کت
قدم اینی جردن با برکت	بیشوار با آخال حال
بلای می طلی می سب اکبار	کجی جکیو مکیدست سنی تبار
کجی جب فعل جی و سوار	سوار با جی و سوار
بدرکت کت سی و سوار	رمان تدرکتی طرباک و

<p> مژده لعل و لعلیه هر طرف عجب عالم بود که این طبع همی نوزد در این سبک به دینی و اوستی خاندانی کعبه کوچکی به بی بی و سندها و کی این یون که مانی عالم بس نام اگرین می رفی تو می جنوبی بودی ده بد از بس کوره نوزد کور </p>	<p> تغایر و شبی شب نور و لعل و کی و کور عجب جشنت نور و تاب مهر و لعل و دل و خوار مهر ای و اوستی و کی خود و کی و جشنت و کی در ادای کوچکی به آرام کعبه بی انوکی و دن برای لعل و خرد و یون بسم بر جشنت و لعل </p>
---	--

<p> کھنڈا ابراہیل با دہری کہ سب سے پہلے حق سے ہر کسی حکم کی دہریہ پرستہ کا قصہ رادھن نہاد سچ لکھا سخی مولیٰ کی سخی قدم بڑی اپنی اپنی جو شمس غ سجدہ و بونہی رکھا دوز کہ اس بوجھال می می کر کہ آبادہ شمس و ہمام تخت نذر الیٰ تعجب میرے ہر </p>	<p> کہ اس کبر کا نام لودھار ہی ہی کہ ہم ہی رہی روغنہ چھوٹا دھان جاگیا ماکا غلط دہم مہی ہی سا حال کا کہ الکی فحالی ہوا حق حکم نہ سمجھی زمانہ کی کد لودھار کہ ریافت می اس راہ کی طرز کہ کبر لکھت بد نہی ہر ہم کبر کہ ہر نام ہر صبح شمس کبر کہ ارد سب حق تر پاک و ہر </p>
---	---

محرورین خرمین از دشمنان آزاده و کرد و از برادران مادری

که با درون طریقت ماهی صوملا
 که با بلند می به ماه کسسام
 مثل ی که می جان منی جارد
 نو به جان نوید راند سر
 که مو صبی می بود کور
 که با یک اند هاف کا
 که صوملی می خلی می می
 که می جان منی حریفی
 که محل کو مو صبی می می

که با درون طریقت ماهی صوملا
 که با بلند می به ماه کسسام
 مثل ی که می جان منی جارد
 نو به جان نوید راند سر
 که مو صبی می بود کور
 که با یک اند هاف کا
 که صوملی می خلی می می
 که می جان منی حریفی
 که محل کو مو صبی می می

چو دیکه ای که خواهم آید	ناله می کند - جوهر با
که بر دهنی ای که موی	ده کل که در کف دست
نور خواره دیکه ای که	کسی ندی حکم نماند ده
می تو لکای تنی طوطی	چپانی که نماند حسن
از حب جوهر موی است	هوشی و خوشی حسن کی
حکمی به الی ای لیس	ز بس ندی نه جوهر
جوانی کی نذر در سحر	ده هر دلی و نبرد
که دی ادم هر اوستی	هوا ادکی سونی بر
با سبان او که بد	جوهر با و دوس
هوا و موی سکنی	چنان که موی

<p> نقش شکوہ دای عالم حوشت دود لکشی کوئی کا نام ہوا فغا راہد ایک جہلکا کور سہو کا سادہ جاو ادکا بن ہوی لاکھ خانہ اس پر شا جو دینی تو عالم محب سے رہا دو بیٹ کو ادس دی تو سہی ار صہ جوئی نہی نہادہ ہو ی عشق ہی ہر سہو ہی ترک محبت کا ای جو دلین ہوا </p>	<p> کر بیان افسانہ سہا کشتی کا عالم دود لاکھ چڑیاں ہر ادھر ادس کی نظر علاز عشق سے ادس کی دو کھ اپا لای ہو کھی منور می سارا زہی ارمان دو بیکالے کمال اپا ملا و لیکن حیا لیا ادس کو کہ محلی پر کما امانت ملین دوانے ادس کی ادس کی </p>
--	---

نہ وہی ملک نہ وہی
دیکھ دیکھ حال حیران کا
کوی دیکھ حال بدلی کی
کوی بیلائی سے بہنی ملی
کوی سر پر نہ مٹتی دھڑکی
کوی دیکھ کی زیر طمان چڑکی
دیکھ کوی لوطی کو دانو نہیں
سنی دی کہوں نہ سنا
نہی ہی کہ لوطی کی سوا
سے نشی الفصح بہر

نہ وہی ملک نہ وہی
کہہ کی کیا ہی پردہ دار
کوی تم سے جی انا کہوں گی
کوی صف نہا کی لڑنی ملی
کوی مٹی ماتی صوبہ ہو
دیکھ کر کس کا ہر کی کڑی
کسی کی نہا ہوا بہ خراب
ہا چونے چوکن کی سوا
کہہ ہی بہ اول نہ سنا
کافک بر کہ کی ہی ایا

کئی کی طرح سی پستی کئی	کئی کی طرح سی پستی کئی
کہ خدا جان محل بی ہجوم	ہوا کہ وہ پستی پستی ہجوم
عزیزوں چنان میرا دوست	کہا کہ میں وہاں بھی دوستانہ
دیکھا یا کہ سوتا تھا ہاں ہم	کئی کو بیکرب نام پر
کہا می بیٹا تو ہاں کیا	ہی ہی حکم وہاں کیا
نظر تو بی محمد برکلی کی نظیر	میری نوجوانیں کہ ہر جان پر
عرض جانے تو بی کہو یا ہم	عجب کہ ہم میں ڈوبیا ہمیں
ترقی ہی ہر دم تھا شور و فغان	کروں اور دنیا ملک کی بی
تلی کی زمیں ساری اور ہر سو	ہم کرت جو کبیر ہوئے
فیا قلمکادون نہا نہ ہی رات	عجب طرح کی شبیر ہی نہا

شکر و شکر و شکر و شکر
 سحر و سحر و سحر و سحر
 دلدل و دلدل و دلدل و دلدل
 غم و غم و غم و غم
 ناله و ناله و ناله و ناله
 اگر کاش می بود لب این پهل
 سدا و سدا و سدا و سدا
 هوای و هوای و هوای و هوای
 ترانه و ترانه و ترانه و ترانه
 تپش و تپش و تپش و تپش

به به به به به به به به
 اول و اول و اول و اول
 رعب و رعب و رعب و رعب
 هوای و هوای و هوای و هوای
 ناله و ناله و ناله و ناله
 اول و اول و اول و اول
 تو کو کو و تو کو کو و تو کو کو و تو کو کو
 شکر و شکر و شکر و شکر
 تپش و تپش و تپش و تپش
 تپش و تپش و تپش و تپش

میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ

میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ
میں نے اپنے دل سے کہا کہ

<p> و کھائی ہی نہیں اسی کی کہ تامل کی اور ہو جی مکت ہیاس سب برباد ارام کی خوش مدردان جان بھائی کر رکھ لکلی افاق میں جوانی دسنی دوسری کسار بجز از غم دوری دوستان سدا شمع سان اہ کرتا نہاد ولی عرض کی رکتا نہاد وہ مٹی نی اوسکو ڈرا ہی ہو </p>	<p> بہت بہت بدین کی نئی موٹائی کی ہنسی نئی کہانی اور سوتا کی مٹی کشن روز دور کی سراو کی شمعنی جانی طاق میں شراب کباب بہار دلکا منہا اور کہ غم نو اوسکو دیا اوس کی کھل کھل کی مرنی اودہر جانا جا رہا تھا نہاد یہی وہ جو مٹی دل لکھی ہو </p>
---	---

نورانی بکام و کمالی

مهری دام می تویم ای سر
کیا کرمت ای سرور می
نه هیچی نهی نهی هیکو کزید
اکسلا نوردهای پس عاود و
دیکسی به دی تو بیکل فی
و با حل کسی یکه دی کسی
وی حال بهو کس و لوار کا
خی جو کما نمی سوی قول
حرفی این کما سیدان

نورانی بکام و کمالی

کما کرمت و کمالی
تو کرمت کما کمالی
تو کرمت کما کمالی
شوم عالی هر کس بیت
بیک کرمت و کمالی
که کرمت کمالی
تو کرمت کمالی
کما کرمت کمالی
کما کرمت کمالی
کما کرمت کمالی

جود و بخشش و عطا و بخشش و عطا	جود و بخشش و عطا و بخشش و عطا
چون جامی تو عطا شود	چون جامی تو عطا شود

دو شعر کب کب کوید

بر او و کین کب میرن به خوبان	کون کی بی دلکشی زیاده جوان
جولبی تو کسی اوسسی باد	دور ملک و موثر از ملک بر هوا
نه مای نه بمار بودی کسی	نه بکار و نه بمری بودی کسی
نه ده کینه ملک اذنه نه موده	نه عینری کمری بکشت کورده
نه پیشانی او پرستار دلخایل	نه پیر و لقا نه مور و دغا غل
بر این طبعی بعضی ده مظهر	نه باین نه باین نه باین
ملک میرن نام او خشن کلا	نه کمر و نه باین نه باین

<p>در کتب قدسی که در این در کتب قدسی که در این در کتب قدسی که در این</p>	<p>در کتب قدسی که در این در کتب قدسی که در این در کتب قدسی که در این</p>
--	--

در کتب قدسی که در این

<p>که اینها بر این مبنی است که اینها بر این مبنی است که اینها بر این مبنی است</p>	<p>که اینها بر این مبنی است که اینها بر این مبنی است که اینها بر این مبنی است</p>
---	---

وہی کہی ہوئے ہیں

میں ہوا ملک کو دیکھا ہوں

میں عالم کو دیکھا ہوں تو کوئی برا

دیکھا کئی اور دیکھا کئی تین

جو دیکھی تو وہ کھانا نظر

نہا ہے انہو جو کہ ہو سو ہوں

سہ کہہ ہی اور ادلی یادوں

ایک کہوں ہاں ہونے والی ہوں

لگا دیا ہے جھلک کی کر لگا

وہی کہی ہوئے ہیں

لگا صبح بچاں میں ہفت نور

اور رات میں لہوڑ لے لہوڑ چکا

کہ دیکھو تو وہاں کوئی ہی نہ

کہ سب کہہ کر اوساں چاہے

دراصل کی اس سرگودینہ نو

مطرح ہے جانی ہویا ہوا نو

ہلا سا بیابان درخون کی آڑ

درخون حزن ملوہ رمودی

وہی کہی ہوئے ہیں	وہی کہی ہوئے ہیں
میں ہوا ملک کو دیکھا ہوں	میں ہوا ملک کو دیکھا ہوں
میں عالم کو دیکھا ہوں تو کوئی برا	میں عالم کو دیکھا ہوں تو کوئی برا
دیکھا کئی اور دیکھا کئی تین	دیکھا کئی اور دیکھا کئی تین
جو دیکھی تو وہ کھانا نظر	جو دیکھی تو وہ کھانا نظر
نہا ہے انہو جو کہ ہو سو ہوں	نہا ہے انہو جو کہ ہو سو ہوں
سہ کہہ ہی اور ادلی یادوں	سہ کہہ ہی اور ادلی یادوں
ایک کہوں ہاں ہونے والی ہوں	ایک کہوں ہاں ہونے والی ہوں
لگا دیا ہے جھلک کی کر لگا	لگا دیا ہے جھلک کی کر لگا
نہا ام طرف تھان ہاں دور	نہا ام طرف تھان ہاں دور
وہی کہی ہوئے ہیں	وہی کہی ہوئے ہیں
لگا صبح بچاں میں ہفت نور	لگا صبح بچاں میں ہفت نور
اور رات میں لہوڑ لے لہوڑ چکا	اور رات میں لہوڑ لے لہوڑ چکا
کہ دیکھو تو وہاں کوئی ہی نہ	کہ دیکھو تو وہاں کوئی ہی نہ
کہ سب کہہ کر اوساں چاہے	کہ سب کہہ کر اوساں چاہے
دراصل کی اس سرگودینہ نو	دراصل کی اس سرگودینہ نو
مطرح ہے جانی ہویا ہوا نو	مطرح ہے جانی ہویا ہوا نو
ہلا سا بیابان درخون کی آڑ	ہلا سا بیابان درخون کی آڑ
درخون حزن ملوہ رمودی	درخون حزن ملوہ رمودی
کہ لہوڑ ہونے قحط رحمت	کہ لہوڑ ہونے قحط رحمت

چرخ بر چرخ است ای دل
 قلب من در دوزخ محفل
 بی همی است ای دل کو
 نظراتی دم جانم کی بساز
 در دایم دل به ساری سفید
 مغرور ز می بر تن می که خوش
 نهی که طبع رسا دل طبع
 بپورس و پری هر طریک خوش
 کجاست کسی که به جرم نگاه
 طرح او کی بود که بپوشد

لب فانی و لب سیه
 چه کنم من دل را که کلاه
 دلالت سحر است سیاهان
 نه از کوهنای کی خریک حسد
 بر آن طاق خواب صبح مید
 حدی که ای دل کسی تا بفر
 سندی رو پری چون صبح در
 که حس می نمود پری در کفر
 دورا با نظر او سینه و عکس ماه
 که کو به دستش کی نابو سینه

پس نکند و یک غم بر سر	بر کوی ملک است بین جبر
نه بی بی بر می باد و بیهوش	زین ده بود و صاحب بخت
هواست من نور کا از کا	ملی اندر خود ام نام
سبب ده جو پری یکمزه هر	چری خست ماه صبح من هر
سبب بر عاف جو نمده کی	نو پری بی امک مورک
بری او سین خواره شنی جو	سین جو بی سبب کا جو
نقض چرا او سین پیش جو	فراماه دمان یک سی برزه جو
نی کو د پیش جو بی چری	هر امک مستاره او را دی لهر
روض زین صحت کا نار و کو	زین کو ملک کا نیا با نیا جو
نوامی ده ملک بیک حکم هم	حینی جلوه د کو ز بر فردم

[illegible]

در طبع و عین و نفس و غیره
 زین پس هر که از ملک ارادت
 در حق حق سبب عین عروس
 این دو عالم در دو حسی است
 که تیغ حسی است و تیغ حسی
 و بی آنست که حسی است
 و بی آنست که حسی است
 که نور علی بود و حسی
 که تیغ حسی است و تیغ حسی
 که تیغ حسی است و تیغ حسی

دلا در صوره و صفای کاشی	نور بر آینه و جام بخور
صبر و دگر و او در میان نور	زمنی نورانی و نور
خوانان سبکی بر جا کردی	چنین تار و پود و بولس
که حوئی من با پای مطره چون	سار و ملک نهیب بحال یون
قوی و دمی حوی به پروانه	اگر می ساید او بر ملک
خبر نور آتشی که نظر	کوی بی محسوف کو نظر
و دمی ایک مه کای بر خا ظهور	نظر طرف های نزدیک
ای نوری صوره ارحا ک	لعل ای وحیت کی بر سنی
و ای ایک مکده ارحا ک	نمی رکتی بر طرف آفتاب
و ای ایک مه کای بر خا ظهور	نظر طرف های نزدیک

<p>دیو در این عالم کجاست و در این عالم کجاست که در این عالم کجاست</p>	<p>دیو در این عالم کجاست و در این عالم کجاست که در این عالم کجاست</p>
---	---

در این عالم کجاست

<p>چه چاره بود که در این عالم نظر تمام که جای خود یک که در این عالم کجاست و در این عالم کجاست و در این عالم کجاست</p>	<p>که در این عالم کجاست که در این عالم کجاست که در این عالم کجاست که در این عالم کجاست که در این عالم کجاست</p>
---	---

کرمی ایسی شکرہ جو کرمی	عالمی کرمی کرمی کرمی
دل او سی جائی برکاتی	دویشی کرمی کرمی کرمی
دیر ہر زمین ہر جادوہ	اود ہر کرمی ہر جادوہ
لیک لوشی جائی ہر میں	برعکس دو کرمی ہر میں
زمانہ کی موت کو لی جائی	نظر ایسی سنتی کرمی جائی
فقط ایک سوار اب جائی	کرمی کرمی کرمی کرمی
ای تو کرمی ہر موتی میں تل	زبیر کرمی ہر کرمی تل
حسب و کرمی کرمی کرمی	اور ایک کرمی کرمی کرمی
بڑی کرمی کرمی کرمی	صاحب کرمی کرمی کرمی
ستار کرمی کرمی کرمی	کرمی کرمی کرمی کرمی

که چون ستم زنده بودی	تا دوشی ز کلا کل
که چو یک دلم بگرید	غدا چو یکی بری بای
چو ابر جهان با نو بزرگی	کسی که آن ماه دودیا نوا
سرایا منی او کسی اردن	سرایا اگر سو زبان میرانی
هر ایک امنی موضع به جان	سب اعضا به ن کی مواضع در
کی حس فکرها می دان کی	جان را ایست جایی رستی
ده لفته که لهور کو خرت	ده کمره ای دیکه وای
تراکت هر اسوئی که سارکت	چو کله جایی شکست
عرض هر اداین اولی حسن	که رکت شکست او کمره
عرض دبری او کی فرمان	کر شد او امره بران من

تمام عیان در کف زرد
 نسیم گلزارم نسیم
 مدد غایت لب که کلام
 لک لک کون که کبریا
 دو حیا نه در کوه
 دو ابرو که جواب دوا
 که افیت و چشم بین
 در کوشش جادو کائنات
 ده منی که حکمی بین
 منی و طبع نسیم کوه
 کوه و کوه کوه کوه

هر ایکب این موضع
 جوانی بر لب و صدای
 فایت کوی او کوه
 نه ادبی نظر تو
 اگر او نه دور که
 حکمی شرف غل
 مژه دی صفو
 هدف کاهل
 ای دشت خدیت
 ساهن کوه سکی

دو سینه و دو سینه و دو سینه	دو سینه و دو سینه و دو سینه
زین و زین و زین و زین	زین و زین و زین و زین
ده را تو را جای آرا و ده	ده را تو را جای آرا و ده
ده دست خال و ده دست	ده دست خال و ده دست
ده ساق و ده ساق و ده	ده ساق و ده ساق و ده
ده اندک و ده اندک و ده	ده اندک و ده اندک و ده
خاک و خاک و خاک و خاک	خاک و خاک و خاک و خاک
اک و اک و اک و اک و اک	اک و اک و اک و اک و اک
عجب و عجب و عجب و عجب	عجب و عجب و عجب و عجب
حرف و حرف و حرف و حرف	حرف و حرف و حرف و حرف

به خدایا که بگویم
چون تو می خواهی که من
بودم که تو ایست و آن
هم چو جادو سحر تو را
پس ایست که در آن
چو کسی تو خود را روی
کسی که که که می
نمی گویی ما را گویا
کسی که ای بری با رحمت
همی می رسد که او را

ایست که در وی که او
کسی که که که که
در حق تو ایست و آن
هم ایست که ایست که
هری که که که که
در حق تو ایست که
کسی که که که که
سازای تو ایست که
کسی که ایست که
در حق تو ایست که

لعل

<p> کشته ای که در این دنیا کشته کن که نه سهراروی رن وین گمانی جوهری به سستی ای جان را ادا کس نسناهی توره کرا عجب ادای علی سام در کز اینی دلی دانی دمان ده جره بزه کی دمان جس حکم نهی ده باغم کرا ای ده انبره سامه </p>	<p> کشته ای که در این دنیا کشته کن که نه سهراروی به سستی ای جان را ادا کس نسناهی توره کرا عجب ادای علی سام در کز اینی دلی دانی دمان ده جره بزه کی دمان جس حکم نهی ده باغم کرا ای ده انبره سامه </p>
---	---

دین و دنیا و آخرت و این دنیا
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد

دین و دنیا و آخرت و این دنیا
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد
چون نیکو بگذرد و بد گذرد

کلیه امور را در دست خود
و در هر یک از اینها
حق را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها

کلیه امور را در دست خود
و در هر یک از اینها
حق را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها
که او را در هر یک از اینها

دہ لوتی و لوتی جھلک	کھل ستم اودہ لوت
دہ سہرا و دھل سہرا	دہی رتہ کھل سہرا
دہ ناری کھل سہرا	کھل اور کھل سہرا
دہ لوتی لوتی سہرا	دہی سہرا لوتی سہرا
دہ لوتی لوتی سہرا	دہی سہرا لوتی سہرا

در لوتی و لوتی

دہ لوتی لوتی سہرا	کھل سہرا لوتی سہرا
دہ لوتی لوتی سہرا	کھل سہرا لوتی سہرا
دہ لوتی لوتی سہرا	کھل سہرا لوتی سہرا
دہ لوتی لوتی سہرا	کھل سہرا لوتی سہرا

که چون بکسی عاقلی بگویی

که این کارها هیچ جلای ندارد

و بای که در دلو و دیگ

سبزی می پزند و می کوبند

که او را نکند هیچ شایسته

که آنکس بوری او را نمی برد

بست در کوزه و بر کوه او را

که در دهنی اخصیست کمالی

که ده را یک پای و دارد

نفسی نپوشد و گوشت بر ندارد

که در کوزه

و در کوزه و دیگ

بافت نه می دانند

سکه و سکه و سکه

که سبزی و سبزی و سبزی

سبزی و سبزی و سبزی

سبزی و سبزی و سبزی

سبزی و سبزی و سبزی

سبزی و سبزی و سبزی

سبزی و سبزی و سبزی

<p> کہ جون ہودی دریا کا گلی گٹا ہت دل ہی اوسنی نکستی ملک کہ اوسکی ملک میں غیب ان ہی کو رکھا اوسنی فہلا کی جو جامی کوئی دہ سیاہ و سفید فری حودل اپنا اوسکو دھت سفق کا نہیں شام برجون ہیا کہ تہوڑی ہوا اوس پرستی ہی را و ملک یہ عرض میری قبول انہی کی جا کہ نہ ہی دریاں </p>	<p> کہون اوسنی ملک کا جا جا پیری ہی و نو سب اوسنی ملک دل عاشق اوسکری فرمان کشتی میں نہا اوسکی صبا نوح سوفی جس کا اوسکی ہی سب کری سرخ جو کوئی اوس میں نہا کہ قتل کو اوسنی دل کو توں کہان تک کہون اوسکی جو کتا و عاشق کو کہہ بر بار طول ہت مول کا فی جلی میں نہا </p>
---	--

هوی بزمی می نیم بر دمال	سین بزم بزمی می فال
سمان زبنت نهستانا بزمین	اسکری و سب بزمی می
تو کو یک بار راحت کما	عوض بزمی می ده و کما
جها مونده کوادر کما	دوانی سب بزمی می
نهان له له لودریان داه	عصب بزمی می به طاهر وی
بی لب جهور بزمی می	سب بزمی می کما
جسی عاکی ده اینی والان	سب بزمی می انی
جسب بزمی می	دیان بزمی می جهور بزمی
حسون بزمی می	که انی می اگر ده جت
سری ناز می	جسب بزمی می

در عطر و کحل و بوی های	منلی که من بهای موز و می
کیا می اگر نوی کیا بل اوسی	نومش هموژ بونیم بمل اوسی
کل ایک عطا و پند کا لک	مرا و کلمه ایی جوا لک
می پیشی کا جام افروش کر	ملم دین دو دنیا فراموش کر
سجسی و حوالی به خوش و خوش	شخص است ایزد تو سحر و شوش
سجسی و حوالی به خوش و خوش	صفور است ابرو و سحر و شوش
کبان به حوالی کبان به سب	به حوی کا عالم می می یا و ک
سدانی پیشی دوران و ک	کیا وقت هرگاه انا سن
سبھی یون نو دنیا کی می کا	ولی حاصل عمری وصل بار
کبان چاه والی می پو کبر	اری یا ولی چاه می کر غنیز

شیرین کلام ایامی معانی
خوشنود نماند که در کتب
سنایی و عیسی کونبار
شب و روزی ملک جام شراب
بسیار کنی ده نازنین مسکرا
چون کجای منبر اول که ابا ایدر
ملکی کنی شمس کلاه ملکوتی
جایی بر تو که لایق نهی کلاب
نه ایسی رعد و کسب با همی
بلای ملک و ملکس همایا و سی

همی وارد است شمس و شب
کونی بیکر ملوه هر دو
نورس کهر کهر کهر کهر
نه و هر کور شک سی لایب
ملکی کنی اجهای باری بهلا
همای تو لای بی کونی خا و بر
ملوئی بی اوی و به بی با تو
همای ملای غلط ملا و شب
در او کسب با هم کونی بی
حل ملکایان سب و کسب با تو

بر روی من که بجز او نیست / نهادی نه از او کسی

طاعت ساراده ی نظر ناب و سیر

چنانچه که می بینم	علی یاصوبه ای جان های عشق
هم علی می دود و	فران نه و در می دوستی
بر این می دود گفتن می	بهار و حال عریان می
برو را دلو که از شایا بود	بنوعیه او سگ و علی ادا با
و نه همی که اندک اندک	بدون و های می ناز سی
موند و بخت بی اینها می	کای می شرم کهای می
سپاس به او الب بدن	و چون سیم الوده هو یا سمن
بزرگ و سگ و ده موافق	ری شرم بی یای بند حجاب

نذر ہوئی پہلی شہنشاہی راجھا
 کلائی کو لاد بیٹھی لکی دھرا
 کہاں ہرادی تو شہنشاہی کیا
 درباری خاطر سے شہنشاہی کو
 میں صدقتی بنی ملک کو میری قسم
 یہ دیکھ لاسی بہت پالہ اور
 کہاں وہ نوٹنے سے ہو سکودون
 کہاں ہرادی بیٹھی ہر کی یون
 مومن ہوئی اس میں رائہ دنیا
 بدراغ کو سزا دہنی ہی ہو نہ

ہوئی دلیں بیٹھی وہ چم نہا
 بیٹھ لکوی جلد اور سنی ہوا
 یہ بیٹھ تو اس سے کی تو
 نہ لک شہنشاہی کو ملک کو
 کہی اس کو پالا و میدم
 اور اس سے ہرادی نہ کو اور حکرا
 بیٹھ بیٹھ لکوی اور لکھو
 ہوئی کسی شہنشاہی کو
 بیٹھ دیکھ لکوی اعتبار
 وہاں تو اس سے کی تو نہ

<p> مندي غنچه سان گل کی گل ملی ہوتی رستمین مال و مال جوان تی حقیقت کی موجو حیا یاب یا حبیب جہی راز ہے او سکو مار کھا زیادہ نہیں کسی صفت تھی دیا تہا ہر ادھی او سکو جو تہا رہی ہم در انجس مٹو ہے نہ شرت تو بد کو سانی تھی بہی جگی جی کو صلا دی کوی </p>	<p> جب بھی ملتی تھی عام مل ہوتی بلکہ کر پڑھتے تھے حال لہا نہ جہم در کھت گو ملی انداز ہے جو کوزی تھی ب بریک ہی احوال ظاہر ہے لہا ایک نہیں ہی صفت تھی سہ سنی ہی دل کی محبت تھی مرد تم بری ہو تم بر مرے ہی رطرح دل کی تھی سنہی عبت نے مل جی کا دی کوئی </p>
---	---

<p> چای سبزی کشی شب سبزی کیا کار دل نه بد منیر می حکم بر خوار بودی شکست نور سبزی شکست کز روی طبعی بدیدم کی زنی و صبری را کیا اب می جانم چون بدیدم تصویر کی دقت کل ادول کردن کی اسباب موقت و نام کوئی دل جان مرتا سنن می دل خور جانم چون کز آن </p>	<p> این سخن بگویند و خاک سبزی به سبزی نوید بر سر پای گویا که سبزی نوید بر سر به سبزی نوید بر سر پای روی دل می می او سبزی خبریات کی سبزی نوید اگر خدایه جهوشی بادول مدحت تصویر منی اراد می کی سبزی نوید کز آن زدم به سبزی نوید کز آن </p>
---	---

تنگ دلان کوه است هوا
 کجا ای خوشی دل نظیر
 بری مانند کانی ده موکی را
 سماق کجا کهنه بن جدا
 او بی جو کوی وصل کادیم هوا
 غنایات کالطیف باغب
 فلق دلین یعنی کئی درک
 محبت من نفعی بی نام کی
 ده دل بحر کار و زنت
 به کجا تادوا نه در طرح

دل کس طرح از کلاه و نام
 ایدر کلاه موفیدی اودم کلاه
 او بی صبح مانند هوا ای بی نام
 مراد دلین را اسپایا هوا
 هو وصل اودم کو هر صطرب
 ده بی بی بیل دل کاناغب
 بی محبت شمع شب ادرک
 کلاه و کهنه را بدست نام کی
 اودم کاناصل فیض
 کجا بیجا از خضر حبس طرح

خلی است تو هم بعد هر کایان
 و در شب سکوت و غم می کشی
 روی صورت اینگونه می گویار
 که این صحنه در هر دو گویای
 که او سکوت تو نیستی و غم
 که تو را که خوب اینها سکوت
 علی کنی علی روی دیوانی نه
 کردن کسی خاطر من اینها
 غرضت هرادی است قدر
 این دیو کی او کی در این

هو اطرشانی به کجا حال دکن
 که روی جو کئی سوالم همین گشت
 هو می یادین صبح حشر یک
 بیون بر من یک هر او را
 علی کنی می جاستهای میرا
 جی حسن کی اینی دکها هار
 تو می خبر اینی و کجا به هو
 ده می کون جگو دکها و کج
 می کسل او کو می می مظهر
 که و ددی کس می می مظهر

نہ ہوا ہو کر جو کچھ ہو	وہ کچھ ہو کر جو کچھ ہو
رہی دل صاف سر بھی ہو	نہ ہو سکی دلی لکھی ہو
سوا دیا جیسا کہ شام	وہ مسیحا کی بے لطفام
بھی ہاتھ کافر کی شمشیر	سچے سرمد کی خبر بسی
بھی تو بڑی کسنا میں	وہ اکھو لگا عالم وہ گاہ
کہ چون درجہ حق کی ہو	مگر وہ با نو لگا دیکھا
ستاروں کی تہی اندر جبریل	وہ نیوا زائے انب کی ملک
بڑی جاندی میں نہ پیش	اور ایک اور بھی جالی جیش
فرستہ ملی ہاتھ کی احسار	جو دیکھی وہ ایک جواہر لگا
میان موبو جسی سی کی صفا	وہ پر یک کرتا مال لگا

کلا بیست کرد و کی تندی است	کسی غمی نمی آید
که کس جو ناگو سمنی شمع	صفت بیداری در خواب
نریا به تندی بی دوید	مغز ز رگها دهوار شد
سند و کی صلی روی بر بهار	بگری باونی عشق زین
سر سر و اهری و بی بی عرق	بکتاب به نازین ناز
و چون کز یو کی لوتی	کسی بوی ترک او ده
جس زار قدرت بی کل در	و در صفت محنی از آن
تا بان شب نره می ملک	نهری ماکت موی به
و جلد ز تار و عنی صفت	و غمی به نسی کی
ای تو که غم نه به نسی	عوس بود که او کی

دہ باہلی ہا ہڈی زبر کوئی	دہ دہر علی کی اور چاہی
دہ ہر اکھ تھوڑا بوتا ب	دہ ضیح کو مطلع اقب
دہ کلمہ بہ چنا کی پھین	دہ سو جکی ہو کر دھبہ زن
دہ چھاتی پالاس کی دھنکی	دہی اندہ سورج کی حیرت
دہ الماس کا ہلکے ترے شتا	دہ نور دہی ہلکے دل لگا
دہ صبح بند بار دہ اور نورتن	دہ جون کی ہوشہ زین
دہ معلومی پارتب اور دہ دار	دہ سوز کی حوی ہو حیرت
دہ منی کی چلی نی با نوئی ملی	دہ ہا ہوس کی چلی کی بی دل
دہ باوئی بوڑھٹ من	دہ دوبا ہو اعظمی من
دہ منی سے مضر ہوتا ملک	دہ مانہ ہا ادھی بوس ملک

کما کما طر حجاب اوستی
 مدکت کنی حجاب اوستی
 خواصیونی کمر کو دیار نظام
 طر حجاب اوستی حجاب
 ده ترک کما اوستی حجاب
 ولایت کی حجاب اوستی
 دہری حجاب اوستی
 دہری حجاب اوستی
 اجار و عرب دہری حجاب
 حجاب اوستی حجاب

ہونی حجاب اوستی
 مدکت کنی حجاب اوستی
 تانی کی حجاب اوستی
 مرصع کا اوستی حجاب
 نہ لکھی حجاب اوستی
 کہ لکھی حجاب اوستی
 ہوا حجاب اوستی
 حجاب اوستی حجاب
 وہ حجاب اوستی
 اور اوستی حجاب

<p> قریب سے اویسی رکھی غار ویاں انوکھی کمریت کی رکھی جو کمریت طوری نظیر لیا کل ایجاب فریب سی رہی جہر کمریت رہا رکھی جو بڑا کمریت کو علم سرا برابر شعر سودا و صبر حسن کری دیکھ رشتی سے مودہ کوشا دہرا او سپاہی کی کر ایجاب کو جیتی تھی موند لکھی ہوئی کہ رکھی ہو تو خاصہ بہ تیار کر </p>	<p> حیدر بن خاں اور رکھی باغ ویاں کئی عطر و ان بھی جو صبر و پیر سرانی علیہ دہری ایک کمریت مندی ان میں ایک سے انک ہوا دہرا کجیہ ایک طرف کوس قمار دہری ایک سے انک اور رشتہ کھی ایک ہوئی بڑا تورہ کوشی دہرا کی دیکھ رشتی سے مودہ کوشا دی او کور کجیہ کوشی ہوئی کہ رکھی ہو تو خاصہ بہ تیار کر </p>
--	---

سید محمد علی داروغہ

10-11-1944

مجلس شورای اسلامی

فرمان سوره سنو نو نو نو

دولتی ہسپتالوں کے حکیموں پر

کہ جب عیسیٰ صلی اللہ علیہ وسلم

ملفوظات امامزاده محمد مهدی موسوی مالک

بہار علوم و فنون

مرتباً سازد و سرحد و قلمرو

میں نے اس کی طرف اشارہ کیا۔

برادری ہی انسانیت

عاصی سجاد کی روداد

اسی محل دیارِ موت کی روئے

کہ اب ہر شیے کی میرا

عمومی شام باری تو صومالیہ

کتابخانه عمومی

نہیں ہوتا ہے۔

ما جلد علیہ اور ہی مت

وہ نکلے اس طرح ہوا کی آہٹ

<p> یہ کیا ہے جو وہاں ہو نظر میں کی جو دوسرے میں کیا جنت کا نام ہے اور کی کہ وہاں ہی ہو اگلی میں نہی تو کہ نہ جاننے کی وہ حسن اور بوسا کی اور سمان دیکھ اور شعلہ سر خواجہ جی جو تہی دم ہو جا کہ ایک جس طرف ان کو تھائی کہ وہ جو وہاں سستی دکھائی </p>	<p> کہ جس عارفان ہی وہ ہے ہوئی تھانہ جو کی اور کی تو دیکھا جنت کی سستی ہو جہاں سر میں جانتے ہی کہ کہ لاتہ ہونہ کھت ہی جا زمرہ میں جو ہلوہ اب ہوئی اور صلی کی اور کی کہ ایک عمر ازنی ان کر جہاں حکم ہو جا کی میل اور دوسری تو وہاں ہو کی </p>
--	---

ہوئی جیہد پرست وہ دہر	نکی جوی اویس خب لعلو
کدہ سنی و کدہ کج سنی دانی	لی دہا سنی اکیہ ی اقرار
وہ سنی فوہنی دیر دہش	بدانہ سب ہر کام کی سونہ
وہ سنی رفتہ رفتہ دہر ہوئی	تھر کٹ سنی بیٹی ہم اوروں
نیک سب پروا اہون نی سب	جی اکیہ ہو وہ سہ وادہ
ملی سنی بام شراب وصال	جوی محل ہدیسی وہ نہال
سولہ سنی بام دہی دہن	دولہ سنی دل بدلے بدن
ملی اکیہ سب اکیہ سماں ہو	کری سنی دلی بایاں ہو
کلی جکی جانی ہو جانی کی سب	جلی ناز و غم و سب دہی ہا آ
کسی کئی جوی اکیہ سب صل	کسی کئی جی ساری بکھل

<p> و ده کل دور سیده کسیده پویا نوی سرخرد او یکی رسیده لکهای پهنی طبکا دم نمی بیه بسندیه خاموشی عرق سی لید عرق ده صبی که انی می لودم رست جا هر موی غمگی نظیر بد رفسر نرنگها لودم هر کجایه انی او کل او لکهای بوی کو لکهای کجا نومی نومی نه اسودا </p>	<p> و ده کل دور سیده کسیده پویا نوی سرخرد او یکی رسیده لکهای پهنی طبکا دم نمی بیه بسندیه خاموشی عرق سی لید عرق ده صبی که انی می لودم رست جا هر موی غمگی نظیر بد رفسر نرنگها لودم هر کجایه انی او کل او لکهای بوی کو لکهای کجا نومی نومی نه اسودا </p>
--	--

پوئی علی و دودوئی اسی	لکا بحر بی دل بیانی کند
سینا پر تو معلول او کما ملام	که هر روز زانا او در وقت نام
پیرات کنش اور بون	و حق اور سن کو کھو لسا
کسی بحر بی او کو پونا معلول	کسی وصل میں مٹنا معلول

اکا شدن مارچ اور انوار سانی ۲۰

پلا صلیب فی غمی پیر کما ملام	کے بحر بی دریغ مقام
سہ دودوئی اسی مٹنا سہن	کے کا اوسی وصل سہنا سہن
سہی دشمن وصل و سوز بحر	ری بی شب وصل کور و بحر
جواہر او دودوئی و سوز اسی	سہ اسی ہی صحت نہ سہی او
کے دیوئی ویا بر کو حشر	کہ معشوق عاشق ہوا اور بر

<p> خود را در این دنیا نویس سرخود او کی رسد لکلی ای پرنی قصب کا دم نمی بیند بسندیه خاموشی عرق سی اید طرف ده می که انی می لودم است جا بهر موی غلگی تصویر بد منبر ترکها لودم کیده اسی او کل او لکلی پوی کره حارم یک نوبل خون به سرور </p>	<p> او می یکی با چم شراب هر کس می که اینا می نمی که ده لذت می نمی می اکهن لودم زار به می می موسی می لودم هر کی ده کس می او می نه بولی نه ایات نه که کس می بهاری نه می صفا بولی نه او که </p>
--	--

پہلی دلی جو دھول کی آہنگ	لہا بحر سے دل بہانی کرند
بہنا ہر تو معمول اس کا سلام	کہ ہر روز انا اور ہر منام
ہر رات کتبہ اور بونا	وہ حق اور حسن کو کہو نہ
نہی بحر میں باد کو ہونا مول	اسی دلی میں مٹنا ہوں

انکھ شون مارے ارانوار سا ہوا

بلا ملبس فی طبعی ہر کی ہاں	کہ تم جہر نہی در پائی مقام
ہر دو دلو اکجا مٹنا تہن	کے کا اوسی دلی نہ تہا نہی
ہر دلی دشمن دلی دسوز بحر	ری ہی نہی دلی کور در بحر
ہوای اور ہولی خوش ای او	سہا نہی ہی صحت نہ سہا ہی او
نہ یونی وی بر کو خستہ	کہ معشوق عاشق ہوا اور بر

به سکرده نخله بهر کاه
 قسم فکرم حضرت سبحان
 که دیوبست تو هر وی بنا
 گویی تا رسی بی بی رگانه
 فضا را جو بهر ادر این در
 به او تکی به کوکی عرس بر
 تو که جان و کما او به خوش
 ده اوی تو کی در نایار
 همی فون و افزارن مری
 به ربا بر کنونی بهی

علی کنی بی بی جان بهی
 که دشمن بهی او کی اب جان
 که به کس بهی نه کز ا
 دی بی کز ربا بهی بی بی
 به و دوق بری بی بی فنی و
 کب و کب و بی او کور
 علی بی بران خود بهی
 که با کور او کی کردن نایار
 سلا دهم و بی بی او را
 که بی او بی زاده کل موفا

که اسنی بین انبا ده سب نمر	عناک شیمی نیمی نوا بد هر
لنی نو نه خستی می تی مرکب	اوسنی دگر خسته می ده در کبا
کنا سن تو ای نو دی دمر	بداسج ده دمر او کی طی بر
که اوسن مال را دی کو جو را	طی سیر کو می کنور و یا
به او بری او بر فرالو شنا	هو را نا دل او می کنو شنا
میدار کما بد لانه نون تو سبی	چیکا دیا نانه تو لی سبی
کر لکا دنو کنو سبت یاد تو	بیرا جبار اتون کو شاد تو
حکاتی سون کسب طی ره	در اچا کما دیکر اسنی مرا
ولی جابتی من به نمری نصیب	طی صبح بارون تو کی نعر
سب کما می جبار و لا دن	که جابه الم بین بنادون طی

309

<p> ہوا اور پسے کا رنہ بلیند کوادہ جو ہنہاف کی راہ کہ ایادہ او سمن مد و تفر کوئی کی دہ بتی کاتا راہوا جوان او سمن جوں سب کا کوادو سلی اندوہ س ہرن لکی سو کہ انو کوئی کی شتاب کوئی بی لب سست سی موہ لوڈ جگر کڑی ہو کر ہر کئی لف ہوا فدا ہو او س ہر مکن دہ </p>	<p> دہ پرست کی می ہوا فدا ہوا بندہ خروہ او س جاہی ہوا او س کوئی کی لکھت منور دہ کھرو سارا ہوا دہ انہا پڑا نہ سور دش ہوا ولی پافوہ او سلی تہ بر کسا زنی می کایا کرس اب ہوا دہ نیس او بر کئی کا کج دل او س زنی کا دہر نی لک نہ مری لکوالی ز لکھانہ دہ </p>
--	---

<p> کھلی کی سوئی نہ دیاں اکیا نہ ہوا اوسکی اکیوں میں سیاہ سر اسکی کھڑکھڑت مارا نہ بھیجا کوئی کاروان بھی نہ تھا خبر خدا یا را اوسکا کوئی دی سکت سر پر بجای بھنوی کوئی کی سب کون اواز کو جو ادب سے نی پڑوہ اوسکی کو اندھیری سوا کھ بھوئی اوس بے شب بخت و درد و غم </p>	<p> کھلی کی سوئی نہ دیاں اکیا نہ ہوا اوسکی اکیوں میں سیاہ سر اسکی کھڑکھڑت مارا نہ بھیجا کوئی کاروان بھی نہ تھا خبر خدا یا را اوسکا کوئی دی سکت سر پر بجای بھنوی کوئی کی سب کون اواز کو جو ادب سے نی پڑوہ اوسکی کو اندھیری سوا کھ بھوئی اوس بے شب بخت و درد و غم </p>
---	---

<p> سیاهی می و دلیج کافر کا دل زینب سیاهی شد و بان و بونو غم و آغ الفت کاس لکای رس اندر هر کوی لکون کس کردن خضر سالیس ز عکلی بات نهی خلیفه سحر جتی از دسی نهاس اس طرح حوده کی نظر هم دود و لوکین جو بولی بی جا ملق و ملق و کوز اتو سان غم کئی دلیج انا حوده شک ماه </p>	<p> صعوبت می اوج جسم محل سدان طلیت عم کا او سجا سویانی ایپا کوئی کمی فلم کی لکنت بنی اسویا لکار بنی او سحر دہ اب حیات لکالی فدا دکل کی کس سی بڑی مقبرار لین بد رنبر تو مہنی دی دلیج می ولس راہ کما جی ایدر برسان خفادم سو ہوا ادکی الکھو کس می لم سیاہ </p>
--	--

نکته ای که در این شعر است

خوش بختی بانه حیا بود	خوش بختی بانه حیا بود
دی سانی صورتش	چون بر خاکی کل بر سر
سدان رد بود او کی علی	سخت بود کی دلال و دوا
نور بر سانه دینش	چو ابدی یک در شعر سخن

عز

مردم کو طبع خردای	مردم کی سخن افتاد
مرد دل ای حکم و دوا	مرد چشم و زبان و کلام
مردی تو میرای	مردی در کو طبع خدا
مردی سخن و دوا	مردی توانا و دانا
مردی در دست و پا	مردی در دست و پا

اسات

دولت پرستی و کوی فرد	ایستادگی و پستی و پستی
نوبت می خورد کو طبعی کسین	نهن نوک کس کس می خورد
سبب که دل به معنی است	نمودل تو به بات می چسب
نیا بهشت میاید شود انظر	کس کی ربی کس کی عزل

رسمی و بر سر دریا و کسین است

عالم می بخند کی بر ارست	بلاست و کس کی شرب
پادشاه کس کس کس کس کس	که و کس کس کس کس کس
طاعت کس کس کس کس کس	که توام می و کس کس کس
او شکی کس کس کس کس کس	کس کس کس کس کس کس

<p> کہ تم جا کیا ہی بیٹھ محفل ہوا ہر چوئی اوسکو کھار سکا جلی اپنی دالانے سیر کو وہ چٹھی حب الہی دل دے اور ایک مانو مونڈی سے لگا زبان حنا چھٹی لوسکا نہواری نصبت بائیں باغ سہری لاف و کلمہ جو حکوم زرعی ٹکی چٹھی بے فور بڑی ہی حب و شغیہ جی </p>	<p> کو چھو سان کہ کھلی میر لعل زینس کی بی بی کا دیکر بہو ایک دن تہا کہ جو نہ رہو نہ لکھو وہ مونڈا چمن بڑا کہ زانو کو ایک مانوں بردہ نہ جو کہ اوسکی بائی کا دم کا لکھ اور قد قے لالہ کو دانا غلامی کر دیا اور کھل کا دہر جو اہکی چلی ہر با بعد پور زینس سولی اوٹھی ہی وہاں </p>
--	---

خدا می خرد و بختها را ده ای که از آفتاب
بودی تو گشتم و بیجا
آتش بن ده ای که آتش نا
خود من ایضا لی لی بوی
ده شریف که حرف مرغ کا کام
دل ای که او سر بر آفتاب
بختک او بر ده نهال در
ایر بر او را و در هر طرف می
خواهی که بوی بوی بوی
بوی بوی بوی بوی بوی

رسل جلی بنی یک و حق
 ازین می آید کسی با ادب
 کوی آید است کرتی آتی تیدیرنگ
 کتی نیم دم و کی جوین مارد
 بر این بر این بر این بر این بر این
 سماق اوس کوی کوی کوی
 جن اوس کوی بر خوشی نت
 زین طریقی نی دود دلی هو
 عجب کسی نه غایع می جلوه کو
 منظر بر او کل کا دی غ

با بس اور زبور حبیب
 ادب کرامی بر فیض طیب
 اود برش می آتی می دل را کای
 کای می سوی رسوا کوی
 ده کرد اوسکی من می با کد
 ستار دینی لوی نظر مست
 کل دخی جوت سو منوش نت
 دو با بر اوس کل کای حلی هو
 که هر کل کای می اوسکی جوید بر
 که لک کای نام اوسکی جوید بر

بڑا دلکش ہوا دلکش طرح میں
در حضور باد کو کی بری جو چھٹ
ہوئی اور کی شہی رخسار کو
چہن بنا ہوا دس کالی دلی ہوا
نہی صحت مل کی گلشن کی جاہ
کل و عجب دلانہ اس میں مل
نہ انہی میں جہن جو کھ اکس
ارہی ہی کوئی ہاں دراجا تو
عجب دہی اور عجب سما
نقا ہونی ہر احوال خوش ہوا

ہوا دلکش ہوا دل کل لسترن
رہو کو دی دورا دسنی جگ
کہا اور عبا کا سی ہر دہ
ہوا دیکھ اپنی کلو کو کھ
ہوئی سر دی طرح مقرر کو
کلی نہیں دس طبع کا ہی نہ مل
ادب کی نہیں دہ دل رہا
مری پیش مانی کوئی رہو
کری دہ کڑی الی خبر انہاں
کوئی دم تو دواں جگر ہوا

<p> سے چھوٹی مڑا ہوا ہے سکھتی ہے وہی کوئی اٹھا وہ کھڑکی کی دھڑکی عجب حال ہے وہ جلی ناری وہ صفت کی کری وہ ڈھنگ بہن جو ہے پھر وہی سر وہ ہی جو ہے پھر وہی صفت حفظ کا تو نہیں ایک بلا ہوا وہ سزا ہے اگر وہی دھڑکی جوتا ہے پھر وہی دھڑکی </p>	<p> سکھتی ہے وہی کوئی اٹھا وہ کھڑکی کی دھڑکی عجب حال ہے وہ جلی ناری وہ صفت کی کری وہ ڈھنگ بہن جو ہے پھر وہی سر وہ ہی جو ہے پھر وہی صفت حفظ کا تو نہیں ایک بلا ہوا وہ سزا ہے اگر وہی دھڑکی جوتا ہے پھر وہی دھڑکی </p>
---	--

دو کمالی بی پروا و ارج	عجب تن بختی بی پروا و ارج
سپهر بی ایستادن و کور	دستی بختی بی پروا و کور
کمالی اور بندی و کمالی مرعوب	کمالی و کمالی طرح خوب
عجب طرحی بندگی بی پروا	روحی کی گهون اولیای مبرا
وہ ممکن کی غوی و دل آسمان	وہ کالی کا عالم ده حسن بیان
سپهر بی طرف بی پروا	بختی بی پروا و بی پروا
وہ دامن بی سبزی و کور و کور	در حوض بی کمال و کور و کور
وہ انکساری و درشتی بی پروا	وہ لاد کا عالم هزاره کاب
سپهری و سپهری و درشتی بی پروا	وہ لشی بی بی و بی بی بی بی بی
در حوض بی بی بی بی بی بی	کمالی بی بی بی بی بی بی

وہ چلوں کا چننا وہ بے گناہ
 وہ سر پہی اور وہ اس
 وہ اور فی سے فوس کا بھی
 وہ لی شہا انہ پر رمل کی مائ
 وہ فوس بن اور سہری ان
 نہ ان ہی کا ہا دل او میں
 وضو کوڑی ہی کوڑی وہ
 چھنی الی نہ وہ جلی سکی
 علی کہنی الی نہ کس لوٹ
 علی ہی اور جہی سب در

برایک نور کا دھون سوز
وہ سنی ہے باجی پر نہا
کھن دوسری کو نہیں بڑی
ادھن دہ داس کا شور کا
وہ کور کی مانی وہ طلوعی ہے
ہوئی خوشتر چرند اور
ادھی جس حکیم ہی ادھی رہ
جو پٹی کو پٹی نہ وہ ہل سکی
گھون لی دی کان اودھن کا
کڑھی رہ کئی سرد ہو کر آفت

در غنچه کلاه علی حانور
 بهی نوکی سبک نی کهن
 عجب آن کو بی دنیای اثر
 بنهار سطح و کا بود چنان
 پس کا کپی ی اورا کو
 علی کپی ی ای بی کپی
 ای حانی خوشام که مقلو
 پس کو که حاد و کوهان
 جگر ی لکر در دی سون
 در غنچه کلاه بی کلاه

که هر کلمه ی او کی بود
 بی شرب و بی خواج او کی
 که بود بی تر کبابی جگر
 بود او کی در کاف و کاف
 بود او کی روز و دنی
 نبود با سدی و بی شرب
 که معنوی بی سواد
 که عوا کلم او کی و کاف
 علی فاکس ی کو سون
 حسی یا شرب علی کلاه

<p> چسپنی کل کی بودی خبر چرکتی می جاکر کی تیر ورق کا ورق سار بر طواف کن اور جیسی کن کہ یارب یہ کیا کتنا جو جوتو پر ہوئی ملک یہی اک دیرہ یہ پیل </p>	<p> رہی کھنکھان بہ وہ کیل بہ کہ راوی دایہ وہ حوسکی و عالم نہا نام خوا سب شہی ہی پس او کی جان رہی غفلت کجا بہ میران ہر ایک وقت ہی کجا عالم جدا کھی ہی حیران اور کھی ہی </p>
---	--

در بیان احوال سر دفتر ریح مخدوم تم الف و

<p> کہ پردہ ہی شب کی کیا آج عرض عاشق کو قیامت ہو </p>	<p> جانتی اور عام محو سب سب ہو کی نہ عدالت ہو </p>
--	---

سهم کونان تم وجود در دور	لوحی عجب پرست بی شک
اویس اینی عالم بی بی خفا	اکلی ده مدنی کی غار زار
که موبدوسی با لایع بودی	کونی جسم بی اوکی انی گهر
که رود موی بی ست کایام	صبری نو دیسانی لعل نام
رودایع کامونی طالع دین	پروا غاب عالم چون طلوع
نوجون اینده ره کی ده بی	در اعلی اینده دها و یک
نسل کوی حبس دیو بیار	در کوی دها تو نار و زار
ملی دلو علی ای ابر لود	ملک سا طرف دگر او شکر
برآمده خبرت سی برقی حلا	زبان بر نو بانی لود بی
چو کنی بیای علی تو حرم سی	در سوکهای تو که علم نهی

جو لکھی بھی کی کو لکھی ہی	جو لکھی کا دودلی تو ہی دے
غم انود صحر طرنا کے	جو سنبھلا ہی تو دل کے
نظری دپی سترہ غمی کی	نہ مقرر سرد نہ کا جل کے
کہ کر سچ دونا ہو اولک بنا	دلیکن یہ سکو لک دیکھا سنا
سہو کو سہی کہ ملی ہی سہا	حرفی بی دوای ہی ہا ملی
کہ کر ہی ہی مٹی تو کو با ہی	نہن حسن کی اسطرح ہی کے
تو کو بادہ اکتع و دریا کی	جو مانی یہ جی جی جسے
تو کو بادہ مونی ہری کوٹ	رہ اکتی حور و ہی ہی لکھ
لکھون رکتے نہ ہو فی	عجسی برن نکلا ہی کا
تو کو بادہ اکتع و دریا کی	کرمان شہر جو کا سہا

دیده بودم در چشم سحر	تاریکی چو لاله زردی
کندی جانم را و پندم را	اودا به نهی بهی عالم بیا

در بیان اصطلاح بر سر بردها شدن حکم این چیست

هست دایم چو این بر در	ساخته و ساخته لطیف
ستم می ستم می ستم می ستم	ده حسن و جوانی و او سر پرده
محبت می و زرات کشتا او	همی در چشمان نه او بیا او بیا
کسکو که بود که دیو و ان	چو قوم و او بیا او بیا
اکلی و خون می جاندار	خوار و کوبیده و او بیا
سرم حبیب کی این طای	دی بوی و در خون می صبح و
او به جان و پس به شک و	سوی بهی بهی و او بیا

که ده ماه جملان ز ابا نظر	منه کی یک طبع حیات کند
جگر خون پر مژگان پیشی لک	اور لولا ایدر کس کی لک
لک فرقانی خورد جوابی	لک بدینی سلطان دنیا بی
عزیز تخم و حش کابونی لک	محب کاسودان بری لک
لک عقلی اور پوسمین موی خک	سر کبی لک پاسا موسی دشت
جانی لک ناتوانی بی دور	موسخ او شبانی لک دلمین شور
لک حلی کسبی که بدر منبر	ساحوال دیم کو کھا و ح
لک هر جی کس نغرا ای لی دوق	نوده بی که سکا تن دی و ح
مشل بی که جوگی موی کس صفت	نفر سے بی کوی کرانی
لک و کواحر کر بی می خدا	ری چار کواحر بی پشینه

کسی آسمان که زمین را می آید
تو بهیچ کیستی بر آید
سزای اینی به کو می آید
سوز جانی اگر چه کو می آید
ده خوش بهیچ اینی به کو می آید
خند دیا او بهیچ جاده بهیچ آید
ملکی که اینی به او کو بهیچ آید
کسی بدی تو بهیچ آید
ده اینی و تو بهیچ تو می آید
بهیچ اینی بهیچ آید

چنان بهیچ اینی بهیچ آید
خبر دیا اینی بهیچ آید
تو بهیچ اینی بهیچ آید
تو بهیچ اینی بهیچ آید
طیبت او بهیچ اینی بهیچ آید
تو بهیچ اینی بهیچ آید
که اینی بهیچ اینی بهیچ آید
که او بهیچ اینی بهیچ آید
خدا بهیچ اینی بهیچ آید
اینی بهیچ اینی بهیچ آید

جی رہی تھی ادا کا جی	جی رہی تھی ادا کا جی
سنا بنا ہوا دلوں کے جی	سنا بنا ہوا دلوں کے جی
برائی کی طرح بن کر لاف	برائی کی طرح بن کر لاف
پرستار سے لالچاں نہو	پرستار سے لالچاں نہو
نہ مٹی کی دھڑکی میں ہے	نہ مٹی کی دھڑکی میں ہے
کہہ کر حال دل انسا روئی	کہہ کر حال دل انسا روئی
تھی زندگی ماری احرار کوٹ	تھی زندگی ماری احرار کوٹ

در جواب دین جہانگیر

جاسا فاجام سے وہ دل	کہ عجب کے احوال طار ہو گل
کسی تو اکام و خدہ مال	کہ آخر یہ دنیا ہی عوالم جلال

و نه در این کوی جوهر طبع
صفای و کمالی که در کوی
جوهری تو میرای یک فن
نه از این دیوانه جوهر
کلیج می اوکی ای است کوی
کوی کای تو به بند او سر
حد او دایمی به بند به سر
من به دایمی طبع او ای در کوی
به سر فیض می می تراود دایمی
تو ای جوهرت و کمالی

نور و کمالی که در کوی
که در کوی تو ای در کوی
به سر فیض می می تراود دایمی
نور و کمالی که در کوی
که در کوی تو ای در کوی
به سر فیض می می تراود دایمی
نور و کمالی که در کوی
که در کوی تو ای در کوی
به سر فیض می می تراود دایمی

دیکھیں ہر ملک و ہر دی	نہیں ملک و دیار
حد نہیں اگر ان کی غری فروں	میں کہیں اس وقت میں دیکھوں
اس جہاں میں جا بجا دم لکھن	توئی دم کا بھان بھول اہل
جو جہاں کری بات ہر مہر	نہیں وارہ است شہی بالیہ
خدا کی اوسکی سنائی ادب	سہر کر مہر نہ انی ادب
ہر ہی ایک جہاں ہرانی ڈیل	لکھ بکٹی اگر انی میں کھل
ہر ہی کو شہن ہر نہ اوارہ	نہ جہاں دیکھانہ ہر ازون
ادھی مادی جان دیکھ	خدا انی بولے کس خراب
ہیں وصل ملک ہزار وصال	دیکھیں ہر ہی خام میرا خیال
دی خون مر صبح ہر اسفید	کہا کوئی سستی نہ اوسنی بعد

دہ ہفت سہ ہزار و نو سو

سہ ہزار و نو سو

و ہفت سہ ہزار و نو سو
نودہ و نکل و پنی نریک
پنی سا خرنہ چولک امار
حلی اوکی اہولے کل مورین
نورنی السو موہ ہر ہوا لکھ
جہا با بست اوہی برم سی
کسو کو کوی موہنی کی کا
حور میں کنی حورہ عمار میں
کسا اوہی زور کی اہول اور

نودہ ہر ہوائی ست جہی ملی
ہونی یکساں ہے کلک بک
کلنی ملی اوہی شعلہ ہر ابر
ہونی سب سے مٹی کی حور میں
جہی ہندی میں سارو کی کا
جہانی سے شہر جہی کی کہی
مہر ارکھی اور کلنی کی اس
جہی صفو نویں سراج میں
رولا باوہی بڑھل ملی

سہ ہزار

نه چو کم المصلی بر حال
لی کی نو تو نه انوسب
سب اسر بر عواظی تویی
جودنی را که میام می دم
ارگر کنی تو جاس مونی
نیا ساهادی بی س ای رضی
سلی چکی اینی که هو جان تو
رسمی نیری کیو نه مونی و
می چنی برن اس سرر
دارنهی کس کی مر جاد

سوی مقربا رب سب
نیری واسطه می اب که سها
اوس دهنده لایکی صلی تویی
تو نه ای و کیو کی نیری قمع
تو یون جاتو که به صلی تو
هونی می تو رس جابه غمی می
که ده ای بری اور شان تو
چکی می ندی مانه س مر جان
که هونای محس ترا غم خلط
ایس طرح حس ندر جاد

ایک

بروی چرخ لایق
 لایق عدل این موی تن
 زلفها حلقه سر بر کها
 نیش وکیلی می روش بر مژده
 یی کسی نامو کو لال لال
 پس یک تنها زری فیک
 جو حلی نمی مثل ام می رور
 از روی سحر کو با هوئی
 جلی سکی چون ده با هر کی
 جی سود و لایحان کی حال

که چون سبز و گلستان
 بر لیلان کرامی نامی
 و یا سبک کو حلی
 دو با لکی سی شید ز کی هو
 ریک چشم می خون دگر
 ده برداں کرا و سی نه
 پس اپنی تو فرج حال
 او را یک می کانه می بر
 و کانی موی حال هر کی
 او را می جلی اپنی اهو

<p> صفا را پس بگویم که در دامن چرخ می ایستد چاک و آب نوحی حسن بی مادر جلوه دهد شب نیره عین لکنت غیب نو اوس رات پر دلو صده که چون شب می آید می طپد می سبزه می ایستد افساب نو دامن صاف بود می میون کی که کس کیل کان میون حسن کی او کس می بر </p>	<p> او می بیند کارون کی با می می گوید کس طوطی جهان کی میوانت سنی جو ده موسی سینی ده تن کی تو زمانه کو سنی جو او کی او رفته ده حلقه سر او بر دم می می گوید نفوم در حساب می بر می او را بر می ار زمر کی می داری ده سنی او می داری ده سنی او کا فخر </p>
---	--

<p> چو پستی سی کی علی باکی ده دودون می نوی خطه کو ریزو کی اوس کو سکا لوی کله لستری کی جن می سپ بری حسی لاک لاک لاری بڑی نور بر محل کا عکس جون نور دیاری چشم سی هو جلی نہ جسطح حوس کہ نہ ہی می سر کی سکی نہی ده دیانہی مسو ہر امک سا </p>	<p> چو پستی سی کی علی باکی ده دودون می نوی خطه کو ریزو کی اوس کو سکا لوی کله لستری کی جن می سپ بری حسی لاک لاک لاری بڑی نور بر محل کا عکس جون نور دیاری چشم سی هو جلی نہ جسطح حوس کہ نہ ہی می سر کی سکی نہی ده دیانہی مسو ہر امک سا </p>
---	---

که در این روزهای که...	که در این روزهای که...
و نه بی خبری را که...	و نه بی خبری را که...
و نه بی خبری را که...	و نه بی خبری را که...
که در این روزهای که...	که در این روزهای که...
و نه بی خبری را که...	و نه بی خبری را که...
و نه بی خبری را که...	و نه بی خبری را که...
که در این روزهای که...	که در این روزهای که...
و نه بی خبری را که...	و نه بی خبری را که...
و نه بی خبری را که...	و نه بی خبری را که...
که در این روزهای که...	که در این روزهای که...
و نه بی خبری را که...	و نه بی خبری را که...
و نه بی خبری را که...	و نه بی خبری را که...

و تو ای که در این دهر
 بس و من و خلق و کائنات
 کانی نمی دانی و تو نمی بینی
 بطوریکه بزرگی بی بدنی خدای
 نام زندگانی تو که سبک
 جهان ملک روی تو نیست
 کل و دهر تو که بی بدنی است
 سوار از او سوار است و سوار
 بیانی بی سوار و سوار
 به جسمی که از بدنه است

تو ای که در این دهر
 بزرگی بی بدنی خدای
 خلق و کائنات بی بدنی
 بر ملک عالم سخن می بینی
 و دوستی بی بدنی
 او نهی بی بدنی خدای
 که محال کل او بی بدنی خدای
 لعلی بی بدنی او از کو
 کو بی بدنی خدای
 که بی بدنی خدای

نایاب گشت کوشش رنک سبک	توسنی کوسنی اویشی کج
سحر جی کواوکی لب سبک	زبان کربانی کلبی تار تار
عقد جیل و کل کاکب نیل قوم	که کربانی سنی دمان دایه
خر کاکب دمان پرک کو نظام	رب کاکب کلبت نیل مانوس کام
چمن کربانی سنی حاکب کلبی	ب کلبی سنی حاکب کلبی
سهر جاب نیل اوکی دم طلسم	میدمان اوکی دم قدم طلسم
شعبه و زکرت مثل صبا	ایس طرح سهری سنی ده جابجا

در بیان خونجی را ... و ...

که همی تو ای سانی کلبی عذار	که صحرای لب لعل هو افافار
و ی سولی دی سانی بشر	که شکر مطاب کو سحر سب

دو دانه در دهان و دو در دست
حسب کسب و کسب و کسب و کسب
سفید و سفید و سفید و سفید
چهار دانه در دهان و شش در دست
دو دانه در دهان و شش در دست
چهار دانه در دهان و شش در دست
دو دانه در دهان و شش در دست
چهار دانه در دهان و شش در دست
دو دانه در دهان و شش در دست
چهار دانه در دهان و شش در دست
دو دانه در دهان و شش در دست
چهار دانه در دهان و شش در دست

دو دانه در دهان و دو در دست
حسب کسب و کسب و کسب و کسب
سفید و سفید و سفید و سفید
چهار دانه در دهان و شش در دست
دو دانه در دهان و شش در دست
چهار دانه در دهان و شش در دست
دو دانه در دهان و شش در دست
چهار دانه در دهان و شش در دست
دو دانه در دهان و شش در دست
چهار دانه در دهان و شش در دست
دو دانه در دهان و شش در دست
چهار دانه در دهان و شش در دست

که در پی کلاه دایره سی ماهه	کلاه سیاهی که در پی سی ماهه
صانع علی رضی کریم دانا	صانع علی رضی کریم دانا
ده برلق با هر طرف دو	ده برلق با هر طرف دو
او کاهورس جاندار دانا	او کاهورس جاندار دانا
حسن و غار ساری صانع خوب	حسن و غار ساری صانع خوب
کری صانع صانعی به حسن کرم	کری صانع صانعی به حسن کرم
هو افورس به کاهورس حکم	هو افورس به کاهورس حکم
کری ساری داور اسمی مل	کری ساری ساری سوار داور
دل اینی ساری ساری منطوری	ده صورت خوشی افی داور
سیرانی جانور اینا بهول	بواحد به افی داور اینا بهول

در خصلت ملک کی باد صبا
نواز کی عالم تہا دانی او
بہاں تو بہ عالم تہا د پردہ
کہ تہا لب بر بہا و فرج بر
تہا صبی اور صبا جمال
ہوا بہ اوڑی ہوئی دنیا
وہ جہان تہا رہا ہو سر ماہ
دعا ملک کی ہو سدا
خود کی تو ہوئی ہی ایک سدا
نظر کی حس او عاشق رکھا

ملی و عیبی تو اپنی دوا دوا
کہ تہا ہر کردی جاتوئی عشق
تس او بہ فرام سوا اور تہا
وہ خون کی تہا باد شہ کی سر
ہر عیبی اکس کاسی کال
کی طرف جاتا ہر د و رکت
اوس ملک کی تہا فرود
وہاں رکت لا دینی لایا
کہ چشم ملک سدا تہا نہ نو
عشق کی عالم ہی کسی سر

ہر کچھ غلط لاہاں ہے
 ہر نام پہ لکھو لکھو
 ہر کچھ نام ہی کا ہے
 وہ سبھی کہ دل رکھتا ہے
 جس وقت بھی جس وقت
 دلی رائے اور اوہیں ہوا
 کہ نہیں کھوئی نہ ہوئی
 کسب ہر نرادی واہ
 ہر دلی ہوا ہی ہوا
 ہر دلی ہوا ہی ہوا

لکھو لکھو جو کی خواہش ہے
 ہر دلی کی تھی ہے
 وہ اپنی ہم ہر دلی
 کہ رکھتا ہی دلی نو
 دلی عشق اور جس ہی
 کہ دونوں طرف لکھو
 ہر دلی تو اب جلا ہے
 ہر دلی کہ ہم ہی
 ہر دلی سکھ لکھو
 ہر دلی کو صبر دے

زین کجایان است که این
 لانا او را و سخن او را یاد
 در نه که باب بی بی
 به جوگی بر می آید و حال
 است آب این او را و کجا
 کی اینی با نیست و بر
 کیا او را و می شود اندر
 می طبع می کی او را با
 سنت او کی و علم او کی
 اندرین علم است و حق

و نه که اینی است که این
 بر ستایشی و شایان او
 که از می رگها هوای است
 و ز این سنی او را کی خال
 است می بی است او را و کجا
 عیبه به را کی اینی و بر
 که در سن اینی قدم به
 سرودن به را کی قدم است
 حکم ایک که نه را که و
 اندرین علم است و حق

چو غریب بی گشت کا جام
چو لکڑی نو پختی ہوئی کج
بہشت انی غور بہر کج
دکھائی ہوئی سوز و دل
سہ رو کی بلا کلی و ڈال
ہوئی تپ و دہر دم و دم
علت بہر تپ کی مجلس
پر پر و ساری ہوئی کج
دہر کی مجلس ہوئی کج
سہ منسوبی کج یا اوج

کہ پختی ہوئی ہو اور کج
کہ دہر کی رات ای روئی کج
دہر اندو کی کج و دہر
اور دانی ہوئی رال کو کج
دہر کی بہر تپ کی حال
کج کی مجلس ہوئی کج
کج یا او کج کی مجلس
کہ دہر کی مجلس کج
نور مجلس کج ای کج
کج کی مجلس کج یا اوج

ہم نے اس کا نام رکھا ہے کہ
 ہر ایک کو اپنی زبان سے
 جو کچھ کہنا ہو وہی کہے
 اور جو کچھ کرنا ہو وہی کرے
 اور جو کچھ دیکھنا ہو وہی دیکھے
 اور جو کچھ سنانا ہو وہی سنے

عین احمد امان و صفا
برو مال بر او کجا و کجا
کسی سامی دل کند نظر
سوی کجی کوئی نمی بود
کجا بود هر دو هر یک هر یک
دو کجا هر یک هر یک
نظر روی عین امان
اسمان و او ابرو و مژه
از کجی کجی کی کند
و من من فحیت کی کند

رو پای هر امان و صفا
و ده عین خوب روی مژه
کسی و کجا هر یک هر یک
کجا روی او کجا روی
هر یک روی هر یک هر یک
کجا هر یک هر یک هر یک
نظر روی هر یک هر یک
دل و عین کند عین
نظر روی هر یک هر یک
هر یک دل و عین هر یک

<p> که خوش کرمی ده جوئی سینه کباکی دیا جوکی می است مری بزم تنگ ام بجی همین استاق جانار بوی لعل هم عماری علام عمار سلامت ری که طبع مدنی بات سب ابدانی جو که ملو در کا بهو و بانها همان او کی رملو سم صحن طبعه دلا و زده </p>	<p> بی بی است بر جان سیم سران بر اعلی باب دشت طبع بزم کرم می مقدم عمارا چنانا کرو به کرمی ایلمای نام کیا او سب طلب نیستی که کمان هم کمان تم مواه لطف نو نو فوف رودی به کرمی او سب ده جوئی کی اینی او سب در دوزده </p>
--	--

<p> کہا بیچ جس کے سہاویں بہیم کہ تا کو کلاہم زبان خون رستم اور کلاہم خون بہر رات کلاہم خون اور کلاہم کلاہم کلاہم کلاہم کلاہم دلی کلاہم کلاہم کلاہم کلاہم نہ دلی کلاہم کلاہم کلاہم کلاہم اوسے شمع کی رو دہنا اوسے سنانہ سنانہ سنانہ سنانہ اوسے شمع اوفات کلاہم کلاہم </p>	<p> نہ ہر انو اپی اوسے کلاہم دلی کلاہم کلاہم کلاہم کلاہم کہ کلاہم کلاہم کلاہم کلاہم ہر کلاہم کلاہم کلاہم کلاہم کہ کلاہم کلاہم کلاہم کلاہم اوسے کلاہم کلاہم کلاہم کلاہم بیکلی کی ماضد کلاہم کلاہم دلی کلاہم کلاہم کلاہم کلاہم سنانہ سنانہ سنانہ سنانہ </p>
---	---

[illegible]

ده بر عهد ایمن و طمانی ای
خاک و آب بر سر او ریخته دل
نه خوش بود و نه غم را از سر دور
در هر طره دست کنی آب کج
جگر خون بر مژگان به آید
به دیوار برده و سجده صبح خدا
جو کشته ای او کسی تو که حال
سینه زنی خام تو آب سینه
علاک تو آب و دست کسی کو
بیهوشی حکما بنام عبور هو

به نظر و بین و مگو نهایی که
روانی و سر سبز کی منتظر
نمی و بین دل هو کیا جور جور
جبری گرمی سینه کی آب کج
کب دل سب ای هر ای اندر یکدل
که ای صبر کی اینی اب است
که اب سب ای اینا احوال
پستی کوی دم کو صلا می طلع
بزرگ اینی دی سب و دایه موسی
کها اینی سر و دست کسی دور هو

[illegible]

<p> کھانہ کی سب سے زیادہ لذت سنانی ہوئی کو سنانی ہوئی ہوئی نام نہواف مری کا نم اپنا ہلکے سے رہے نم ایسے ہی ہر دم دل درو کہا اویسے ہر کہ سنانا حال کہا نہ ہر روز دل مر جان بہا بھر ہی کہیں ہون مول کلی ہر کہیں ہر ایک طور سے </p>	<p> کلی ہر کہیں ہر ایک طور سے کلی ہر کہیں ہر ایک طور سے کلی ہر کہیں ہر ایک طور سے کلی ہر کہیں ہر ایک طور سے کلی ہر کہیں ہر ایک طور سے کلی ہر کہیں ہر ایک طور سے کلی ہر کہیں ہر ایک طور سے کلی ہر کہیں ہر ایک طور سے </p>
--	---

<p> کجا بودی پیر بعد فرمائی کجا بودی اینک مرد سنان ملک اینک و ملک کوشده جانینی پی بدر مراد کفام با ما تا بودی ملک شام جدا باب کی نمی ده او بجام به هم آمدن او کی خست در بر جدا مقدم او کی می نه است خوش نمی کردی که فرام </p>	<p> کجا بودی پیر بعد فرمائی کجا بودی اینک مرد سنان ملک اینک و ملک کوشده جانینی پی بدر مراد کفام با ما تا بودی ملک شام جدا باب کی نمی ده او بجام به هم آمدن او کی خست در بر جدا مقدم او کی می نه است خوش نمی کردی که فرام </p>
---	---

<p> نری خوشی بی زبان دو شا سر کوی لعل و لبت نه نه اوی نهاده ایست بیونی اکت و نون ده حسب می توکی نمی ده خدا جانی او کو نه با سپان یک تو می برد اکرم ذرا بگو او نوبه از روز بپاری که مدت سی او کی </p>	<p> کرم حکم نه و بی چون اکبرین بخت و آ نهان یک کون کو کند و سپه دلی دی دو سپه سوتی همی سبکی لای سرمی کیم می بر برادر ایست نوساید بد و دیا فدی او </p>
---	--

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

محمد ابراہیم اسلمی سلام
 الکوٹہ و گھانا کہ اتر اچانہ
 علی حسن اسلمی ہنس ری ہنس
 عزیز سیکو سنا رکھا :
 کہ می اس برست ہنس اویس
 جو اہری دولہا لگا اوسکو بر
 محسن می ہنس علی صبح شام
 حبان فدی می نہا جہنہ ملک
 تو کہہ اہی اوسکو صراچہ
 کہ الی ہی حبان جو ملک اہی

دو کوی که بود و نیکو جای	نیکو دینی که بود و نیکو جای
که با هر که می خیزد می بیند	نوی می برستای و نیکو جای
و ده خصم که او را بدیاد داشت	ادب و آشنای و نیکو جای
نیکو جای فردرشته و نیکو سلام	سند و جوهر و نیکو جای
که مرا جزای اب لا ب	خود بنای و نیکو دواست
جو محمول نهاد و نیکو ایام	خواهری و نیکو دواست
سینه ای که در کس بر کوبیدم	نویون و نیکو دواست
بنی و دو کوی و نیکو دواست	شبابی که نیکو دواست
نیکو یاب که کوی و نیکو دواست	نویون و نیکو دواست
خوب و نیکو دواست	نویون و نیکو دواست

تیر و کشتی شریک می کشا پس	کمی بر برادر حور می کشی
بنا کنی بمل خوف و خطر	ملکی که می آید آن بر تو نظر
سلا جویی تو و دو سکو دلال	کوی می جی فونی رکبا می دال
او دو سکو قسم که هر که می	می نام او سکو تو هر نو پس
کی با بره کو نه فرمان حب	می و خوف می ده برت کتا
نه با خط عصم تو اب هر چه	کهر سکو لجا می بسا به کوی
اگر اب می داند چون سکو کی	فون بر سکو و خط می تم سبی
بر امان جان خط بر کرد	که رسا بر ستانی جیر جانو
مری باب کو به نهودی جر	کو به می نه ایدم رهون نه (د)
به سکو جواب او سکو در ده	بلا دینی که رس جان نه ده

سربا قیامت سیمانی | کت او کوی و دود او کی رقی

کہ میں ایک اور کڑی حد تک اس کے طرح جہانی سے تھرتھ

نوروزی نیمی جان درویش است
و دهری دیوانی بیست و دو کار

و منہر جو نہ کوہ پاسکے
و پاسکے نہ کوہ پاسکے

وہ بول رہا تھا اور اس کے جواب میں تو ایک نور عجائب ماہی

اس پر میں کسی جاہلی اور
فطرون پر احس کا لکھائی

رومنڈالی لکھیں پڑا ہوا

یہ لواء اہل رسی رستہ

عربی و ریاضیات کی اہم فرد | اسمہدوس کی دینی سبلی کالور

بیرون اصفیٰ بطور عجاہ نسب علم انشا و تحت و در بر

کونی سے لکھا ہی ہوئے	خج ہا سنی باغیہ
ی تاد کوئے دیکھا تاد رار	کئی دن عراکلی اورانی ہمار
سما کوئی اب سن دی گھی	کلائی چیلنے دیکھا دی سچے
منزل براہی ہر ابر محل	کہ وہ دخت کوئی سے لکل
کو نہیں اور کردہ جب مراد	کوئی ہو ہوان سندر رراو
کال اکر انمولات سی	ی ایدہ جون جھڑو کھات
کہ حرفوں جون ہوئی معنی جان	اندہر سے لکلا وہ روسی جان
کہ حطرہ ڈوئی ہی سنم ہی کل	ہوئیست اورس زبوس دکل
کہ بار ہر جوع ہی حس طرہ	وہ عبا تو لکلا ولی اسطرہ
لمی تو کہ ہر تانہ او برکی دم	زلی او برانگی تھا او سکوعلم

<p> که خواره چون آب گودی را دریا که از آب لعلها بود بتلاش که چون خاک بود بر کس وستان ده جور از جوتها سبز نیلا هوا برین لاله لب بدی و بال نه تا چون کاکش همی در میان حرا و دیده بر حوض هر یک کل برین غریب بدی و بال که بود با بر چون ریحان که بود نور و تابلا و مانع هر در شاه </p>	<p> انک یون یا ایامی گوی می طالع جی خاک نمی بر برکتی نه انک یون طافت نه غنی توان ده می سر و جوتها سبز نیلا هوا ده سر بر جوتها او سبیل طالع فقط بود ستانی بسیار سخن بدن خاک و در سطح نه ده کل ده ناصی جوتها اوکی مثل طالع برین رکوعی نمی رسد و خود سه و یک جور احوال او کجاست </p>
---	--

لیا ایدہ جو کہ تم ہی مٹی جہان	چھاگت پر جو کو اپنی دمان
کنا تیرا کار کہ جسم	رہا نہ تھی یہ دوسرا جسم
بہ سخی ہی کھرا کی بولی بہان	جہا اب تو کہ ہی او کو نہ بہان
سہر کی رہی سہہ کجا بوسا	دیو الی ہی ار سہ او سوسا
زرا صورت او کی دیکھا تو مٹی	کنا جل کھان ہی نہ تو مٹی
کہ شادی جڑی ہی کھی علم ہو	کنا رہی غصہ زاتم رہو
لیا ایدہ جو کہ کو دمان اسی	بہ کہ او کی ماسہ ہی او
دیکھا یا ادب اور کھا کر تو غور	کیا اب او کھا پر نہ اور
کھا ہی رہی بد دی ہی دے	جس دیکھا ہی سو ہی دے
اک ای برادر نوادہ در	سہ کہ اور او کھا کی باس

جہنم ہی ملے ہوئی کر کے
 تو اس بات پر درہم و
 اری دیو تو میون دیوانا ہوا
 نہڑا ہو کی طے سی ہو اور
 بلا او کی لی لکے لکے
 کیا اپنی سی ملو اور سہر نثار
 تو کم ان ہی سے خوش و
 کیا نہ لکے لکے لکے
 کہ عالم سے پچی لکے لکے
 وہ رو پچی ویرک مفل

نور استیلا جسم منی بی	جان پرده اینی غلی سبک
که در طره ایی بیوم تم تک	نمی گوشت استیلا درم تک
لکاش و هوئی ادب در رس	سه سنی بفر ایی و سور
جلی دوسری دور زدیشام	نیا بکپون تو لودسون ای نقا
که نه نفس مطلوب ادلک جدم	دو ری یکت بر پشه کرده ادم
جلی یکت بر پشه لودری راه	ده هوئی ده فرد شاه ادره راه
و دبار اکیلی اودن در طوئی	اوتارا ادهی حد و هوئی
و مان او سکولای ده و جدم	مفع نسوئی حوید رفسر
نمی سوک شمی ایی ده حد جدم	اکلی او زوایه ایی ادم
نور حکی ده شوز لوی ادر کله دریا	طایف داده فم بر پریا

<p> یہا فرود ہوا تو جو کس تک کہا می کہ اس ہی تو جان بھی تیری گنتی کی بس سہ سہا دوسنی جان کہ ہو دیکھ کہا ماری علم کی اخاف نہیں جاننی ملے مینی جسم نہ اویس ہزار دیکھا نہ حال باد سکر کی دھردنی نہ دیکھا حال بڑی ساری سب سے دوا جی ساری دہرائے ہی بڑی </p>	<p> مری درگم کی بروی ہی ہے رہی تیری صدقہ مری ہر کہ جی کی بس اپنی تو کہہ سہ کہی ہوئی ہوئی و ہر گڑی اری کیا دن تو ہی کا نہیں ملی کر دہری برک صبا تو دیکھا تو ہاں کہی اسے کھو لے لگا دل ملک با لیل خلی تو جو دیکھا تو وہاں کہ سحر کی ایک ہاڑی ہے </p>
--	---

فروغی نامی بیس و سندی	سوملی کجلی بیس کی کہیں
نہ جوی کجی لادہ کجی دست	جودا کجی بیس کی کہیں
برائے بیس عالم می دکنو بود	ادوڑا کجی ہر کجی مثل مینا
نہ ایک کجی نہ دو کجی ہی	یہ کجی نہ نہ وہ کجی ہی
جو کجی نور و نا جو ادھی قوم	سوملی کجی ادھی قوم
جو کجی نور و نا جو ادھی قوم	کہ چون زرد شہ کی ہو اس
نہاب و توان اور پش و ہوا	صفت و کجی و برن و ہوا
سہ احوال دیکھ کر کجی	کجی شمع کی طرح و سوپ
دیکھ کر کجی بیس و ہوا	کجی مثل بردانہ او سپر و م
نہ کجی کجی کجی کجی	کجی کجی کجی کجی

مجلس شورای اسلامی

شاہ کون مہدی ہو گئے

کونجیانی پیر سے کمرے کو

صحف ملی بروہی الموی

چند سورتوں کی درج ذیل شرح

کہا بیون کی ہوتی ہی حال

وہ اسنوہ جب کہ ہوا ابرو

کتاب سزاواردی تم انی سین

پہلو ملی اور ام ٹیٹ بھی

نئی حکومت بنی ہو رہی ہے

کوی ددڑ وڈو لیس مٹی ملی

کوئی بے بسی روئی جھوٹائی مکی

فہرست کوی اور نوادہ کوی

ملی کرنی اسمیں عربی کوئی

محکم دلائل سے مزین و متنوع و منفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

کہ اب شاہ کی مائٹری ہو گئی

توبہ دیکھو انہی پر

اسرار الہی لیسرت عالی

علم اربعی کما یسبح بحمده

اسمعیلی ایسی سترالی فطیہ

تختی بی عیال و بی سر
 با کمر و کمره و سحر جان
 به سوز و غمت بی عیال
 نطفه کی خربلک
 چون کجولک لای که اسطر
 نهاده و دوزخ کسان
 میرا فدی جا ره و لای
 حق و حق بی بی بی
 مراست از بی بی
 حاکم و قلی الی

میا چتری کو بری طبعی ہے
 غلط کنسی والی بن فریاد کیا
 کی تو کہ عورت ہی بس مرئی
 مہی کو یہ کہ مہی سہرہ ک
 وہ سب کہ دیان نہ تھی
 در خون مہی اور کورہا ہی گیا
 بنا لے سہرہ اور طائی ہون
 کہ وہ کو بری دیان ملا
 کہ مہی مہی خاطر ملا ہی ہے
 وہ اور دوسری کو تھی مہی

سپیدی نژادی نیست کسی که
او را از کسی فزونی آفری
چل ایستاد علی بس زیاده نگر
کی هر بر بر او کی رود بر د
بمانده تو اب دیوانه هستی
و کردی بی حکم بر دوش کسی
در او طبع محمود از سبب است کو
سپهرت ای بی ده لقا ر
جای می جوی نامهای دمان
هر ادب بر روی کرای لفظ

کجا چون او را ای بی حکم است
کسی ای تو ازت کسی زهره
دو سنی جلی طبع بی آید
معبر کسی ای سویی رتو
ده رس بات کو بیست کسی
هستی و در ده نیری است کسی
که ده رود او سکی بنویا منو
بی ادب است اسب او سکو لقا
و ده صحت که چون قدیمی لقا
ای تو علی ادی بر ر صبر

چرخ بر باد بکوبد بخت بخت	چرخ بر باد بکوبد بخت بخت
بر آید تو بچشم ای دهرات کما	چرخ بر باد بکوبد بخت بخت
مری جان وصل و دیر و زمان	چرخ بر باد بکوبد بخت بخت

جان من خود را بزدان بشمار و در شعل آتش

روی بونیه بکافی ملاوی بر آ	که ملی می پروده و افساب
بر سنگی بانی ده برده بخت	چلی ای ده ناز و نارین
جای بر امون و ده ملی جو بکس	بر ای ملک او کو بکس
نظر بر نظر جو ملی ایک بار	کسی چشمی فعل و کو بر ناز
ای بر بکس ملی او در جسم غم	اوسی او کلام او را بکلام
نزدیک او را زده او کلام	نی زرد و زاده او را بکلام

هم در خزان و به کلاه
 و هم انسا اورده و رشاد
 شکست بیای سینه
 اورا یک طرف و براده نعل
 عجب عجب و جد او دم است
 ده و نوحه دل بی جوید مسیر
 چنان موند که او سرفه ناری
 بڑی علی بابی جو آه زبان
 عاصی و پر شک علی روی رخ
 رخ و نه بر شک سکون است

علی حب بهار و بهار سنی
 عیال کی دینی و عیال
 اس احوال به عجب کنای علی
 علی روی انکون به در کی دین
 که الی بی شکست است کم
 علی کی او به در مسیر
 علی کریم نرو اسی و رستی
 سه روی که شکست علی علی
 جدائی کی و احوال و روی رخ
 بهار و خزان و سکون است

سودا گھوٹی اوئی دیکھائی ہمار	سجوت بہ جود و خشی کی شمار
ملی گھنی سنی ہی بدتر سیر	ہر امر کو غم و غم و شہر
زیادہ بلبس اپنی بخت جتا	یا جاننی ہی تو ب قدر کیا
کہ نوادر و روکی دینی ہی غم	نیریزی خاطر سہ رویا ہی کم
رہی رسکو روئی کی طاعت	دوران میں الی دی اسکی تون
کہ دیکھی ہے بتری سالی ہے	نہ مرد اس دلائی ہو بھی اسکی
کہ ہی خانہ یار و ار الشفا	و مان سنی اسکی نہیں کی دعا
جی ہی خبر نیری ملی کی اس	کا انی ہی رسکو محبت کی س
کے طرح اس غم جان کو ملا	اسی وصل کی اپنی دار و ملا
ہزار ہر نہ ملو و ولادی کہو	رہش بہ کہ خوشی آرد و ملو

منی خوشنما با سحر نی پوی
 پستی من برین است ایمنی
 هم بدو قوتی نی احتلاط
 کما فاضله بز کو خبر وار کر
 شب ای کبی جب فاضله
 عجب سبب است ایمنی
 پیر اخر کو دود جدا ہو سکے
 رویشی شمی کو کھ سحر و علل
 ایک ہو کی بی جو دہ ماہ رو
 وہ کفرا ہو لیا و ملا کی حال

رہی ددنی موہ جہای پوی
 پڑی ہول حشر کس نی کمل
 او جہنی نی دیشیش پست
 کہ رکھو تو خاصہ کو نیار کر
 لکھ سی پک کی الی دہرا
 کیا نوش حبیبی دل
 اندھا لکھ ہو نی جاسور
 ہوئی اکس مرہ بی دہ جراب
 ہوئی بی بی شمس لکھو
 لکی روی لکھوں بہ دہ کی

کونئی می جو کدر انہاں دا عجب	کچ نہ ہر عجبی احوال عجب
کونئی می کدر پیلو یو یا کیا	کہ یو بھی اندر میں دیا کیا
تر نہ ہاں تان ہر جگہ جس	نہی کونئی میرا فریاد رس
سردان مری جہاں یہ پتھر دا	دو نہایت نہ میرا گھر دا
کہ جتنی ہی مری تہی کور دے	جھپٹی نہ جانے زور دے
مک کا جھی تہ نہ پک پک	زہی نہ لکھنی کی کپکپ
نہی جالب دور مریا	عجب طرح کی زینت کونارا
وہاں فیر نہ ہر جلا با جھی	صدائی نہ جیس ملا با جھی
کہ منی ہی دیکھا تھا ابر دروا	دیا سا ہر ادنیٰ زور دروا
ہی ایک زور دھکی ہوئی سوکے	نہی جیس کی دلی جو جوکے

<p> تو لیا و بختی هوشی هوشی صدادانی بی به که در من می به چید جان کردن غمت مرجان نواد طرف و دل عجب رسته می چیده که اندام ادب و لب به حال اینجا می ندیا گوی منری حبه کدر نهان حوله به بر صبح شام می کنی کسی به در و نهان عجب طرح نیست کنی نی بی </p>	<p> در دل کس و نری لوا می نری چاه غم می هوا می دی کی می دان که می ادب می اندک به کس که دل اور طر می بر سر که روحی ری نام لی بی تیرا دی نهانتری غم و لکوان ده اند بهر من طبع به روشن شعبه روز غنی نمی می مع که رست رستی به می </p>
---	--

این غم من استی بی یل و نه
 بر می بسکلی جردی غم انس
 پیرانی نو معلوم می ملکوب
 ده اسباب به حال دل داد
 جو نمی می بگری می می
 بر نبرد غم انس ده حدیب
 لئی رات حرف و خواب
 لب و صدای جو سحر مو
 هب ماهی اینی نو نه بر تقا
 سحر کو سحر اوها می حس مدرام

که کوید علایک بیره و دکار
 کنی از سطح حال انا با
 که هم غم علی است و سکی سبب
 ده کسی کو سوزی می بس و او
 او نهی سید بانو می لانی می
 امک اینی سرگرم بانو می
 سحر موئی بات کی بات می
 نو سوز نو کو یا خبر مو
 او نه سیر خواب سی ادب
 سراب عشق به بری این هام

<p> ده سو تو کو شیب سا جلا بی سفید و سیاهی هوا استیاز لکل انی لیدم او و برت و کل کنی باری باریس جام ده عمن بی بی سکی انی باری عمر کرد انی بد بس چو ر لکل انی بد بس چو ر که بوب کس سیره لادلی سیره لای کا حوڑا بی </p>	<p> نی اند کون نه انی لک چو چشم واجب و فرمجان کنی عذر و صبح او سدم جو کل او تپی تکی العی کلغام ده و دیار کی بیا اب سگار ده جو کنی موئی پی جو کم انس نه دیو کی لکل عجب بسی نه ای بس لکل عجب لکل ر حلی اک اند سیر لکل نه اور حلائی کو عا سخی دکلای بی </p>
---	---

نہی کی سیخاؤں اور سکون کی	ملا کی طرح دیا دکر کا
اوسے یکساں سہا سہا	نقور ہی ہو سوخا صلی کس
سہو کا ساق اور وہ گونہ کی	کہ جو نشو و نما اویں
کلی وہ اویں ہوئی جہان	ہر س اویں ہوئی ابراہیم
کلی کی صفا اور کرتی کی جاک	نرا جی کی ایک پنی شکیب
وہ کھنسی اویں کھنسی لال	ہر ہی کھنسی کھنسی کھنسی
ایں تو کھنسی اپنی ہونہ برقا	سحق ہی جہی دہ نہ داری
منبت کرد اوسکی نہ کیو نہ	کہ دیان کو کور و سر کھاری
دہ با جہ سبز کھڑاب دور	دو بٹا بار کھا سوخ کی طور
جو اہر سجا اپنی مومخ بہ کل	سرخ ہی جسے ہو کدہ کل

<p> ده کتبی کی ده ابروی بجوری ده جوی ریاض وہ ساند اوین کی جو کاس فی حب اس طرہ دیکھ بہ نژاد تو قل می ہو کس حباب کی بات نہ کہہ دہ بی بی کی دہی رہی علی خوبی سی ہوئی کہ سر فروں علی بی علی سربران کوٹ خافت ہم علی کی سیلے </p>	<p> ہر ایک اہم ہی اپنی ہو کئی کہ چون دد کی بعد سلہ ہو نواد کی حولی ادبے باسی جلی انی خرد نشہ کی حضور کی تو کہ وہ جالبے کہو ک دی دلے قرمان او سر ہوا ہم رازوں اپنا کہی سیلے علی سربران بی بی اسمی علی علی علی دہی دل کوٹ وہ ہم کی کی اد کی لکھا کی لکھا </p>
--	--

چشم من منور و نوری است	به خردی جزو طری است
اگر چه در کتب و کتب است	ولی بحر کائنات و منی یاد است
به نوری نوری و دود ما برد	که رسالت کو کیمی است
صفت جو یونانی و یارانی	همی کتب است کانی
سپی می به کتب آرام کو	به ناکامیان و زنه کلام کو
نصف است طرح جو یارانی	عیان کنون نه هم جو یارانی
صفت است در حور است	ایدر ادر ادر بر ملک و دود است
و نه حکم الهی ادر و مدبر	که اینک است با ناده و دود است
رجی کرمی بر اینی ده باب	که و کتب کی اب عم قدم کی
نکلی کی نظر ادر و در راه	که سیدی رکن کی صوفی و سید

<p> نوب انبیا بر سلطان کجاست و با آنها بونهادش ایلم سپاه کیا لک با او س یون رقم فرزدی شای او یکسر براد جاک حاجت رمان کرم می دارد هوا لک بهمان جای ببری روشن که می ماه نوار سیایی بینی کرم کمی عمت بی راه در کرم کسان هر ایک طبع و اخف می بر ناوبر </p>	<p> برانی او س جاب جلال او س خلق کتی نمی مغوشه که امی شاه سنان و می قمر مراد جهان و جهان مراد دل رستم کرد و عالم بهم می ای می حکموری بسان ملکرا ده این ملک ساه علامی می ایسی مهن می که والیه سوتی می کار جهان اگر می نام میر شاهی بطبر </p>
--	---

کحل کلمہ مع و اموال کا	سب نام فاضل دھال کا
کلمہ ایک ہے حرف احرکی کا	حق کریمت عر اور انک
وہ ہی ایسی مذہب ہی ایسا	کہ جو ہو دیا ہر کس شریع
سہی اب ایسا مہن جاب	اگر مانی خرقہ ماسے
بڑا اور نہ خط کا مضمون	کیا ہے نہ مودہ کو بیام
کہ لکھی ہی رفوع اور انسی	سمو اور کا مضمون مسعود
ہر افر صدا جانی کی یک	اگر حاکم ہو تو بڑی جب
کہ پیوند ہوئی ہی باجم نیال	اور احر ہی ہی زمانہ کمال
ہمیشہ سے عالم ہر دم	یہ تارہ کچھ رسم پیوندی
کہ عاقل کو کلمہ لکھی ہی کاب	کلمہ مادہ اسکو بہت در خوا

در جواب نامه موسی به رزق برین

بسی درخت امانت نهاد	نگاه خود و شانی خدا
و دراز نهاد اینی تا تنوع کمال	که نه در غبار جو سرشته نهاد
نه می اینی سر و دست دومی	سرب کی عالم می ظهور می
غبار می ملک کو کا طریقی	از رسم کهن اینی و طوره برین
نه می ملک و نه اینی غور	اینی که بر سطح بود و کوی غور
سدان ناله کا عدی اینی	که پس و دست به رقی اینی
نه می تو که در اینی کیم	ولی که این رسم دنیا می
سورس و در اینی هم	درین هم کوی پس بر رسول
نه می از غیری طوا و رسد	خلاف به هر که ره گیرند

دکتر صاحب قلع و قمر	وای حکم کنی گفتن است
ای ایچ ندید کرد و هر	ادامی هر طرف بدو می
سخت به چو نه کی گفت و	موی به براده کو کو با غمید
کن ده موی دل جو می ملک	اوست دخی موی ملک
جاسکینو کونسان دخی	مقرر کی ملک است کاو

نارای با هر طرفه با برادری مطربا هر زبانه

کوهری توای ساقی کل بدن	دخی راج او سماع روی ملک
موی و طرف سی دکان	ملکی هانی سادگی نیاربان
میا مطربان خوش اوار کو	که ادین می سبب زکو
ده کسب سادگی نیارمون	مکر نه هر جلی گداره مون

جڑیا جیو اہو لے جی ابا بونہ	جڑیا جیو اہو لے جی ابا بونہ
محل جی لکھ جی ہوا	محل جی لکھ جی ہوا
کردن اوس محل کی کی	کردن اوس محل کی کی
دودہ کی اسی محل کی	دودہ کی اسی محل کی
کوئی دودہ کوئی کوئی	کوئی دودہ کوئی کوئی
لکھ اسی کوئی اسی	لکھ اسی کوئی اسی
کے کوئی لکھ اسی	کے کوئی لکھ اسی
کوئی بالی میں جیلا ہوا	کوئی بالی میں جیلا ہوا
جو کس میں دیکھا کہ اسی	جو کس میں دیکھا کہ اسی
ڈرایا ہوا کوئی جیلا	ڈرایا ہوا کوئی جیلا

سپید و سفید پر نیلوی
از خاوه و مهری و دلی و شادی
نور و نین لوب کی اور ادکی
و مینا موئی هدا خوشه
و نه نه که کهور به یون سوار
هر اردک کا می گشت رود
و ده طوطا کجا ده لوکی هدا
طیر و کهور کا جب سنبل
ده مانوس کی زرد کا
در سه جور کس جراحان

سوار و می پوڑی پڑی ہو
 کھڑن دہ دہون کو کھانا ہو
 کر خد و مدہو سوکھا مائید
 کسی دور سے کوشمی بری آ
 مرد کا سدا ہوا ہر کام
 اور ایلن و او سے ملو ک
 وہ کانا راہ سنا دلا
 سما کی وہ دونوں طرف مولا
 نہ ہو سفر میں جھنوں بر شا
 مکی حوسہ سی غل حوان ہو

<p> ہر بی سحر و سحر دلو ان کج اور اوٹنی دہ بار بار یو کی صدا کوئی دال موٹہ اور سونے کوئی وہ ادا کرنا وہ ادا روق کہتا حرف سچ صدای صبر وہ مانتی جو میں دیو کی جگہ کہی تو کہ سکی کی اور جلی نہ کو بر کول اور سو پر دست مکی خط صدارہ دیو ر باع طلسم کس ہوا پر بار </p>	<p> ہرادی خوردنی چراغ کج جو ہر کی نہ روئے کجا کوئی بانی بھی کہتہ کوئی ہرانی اسبر اور اوڑھو جی وہ کالی سادہ اور ادکی نظر وہ لدا نس اور کل کیا رکھتا وہ اسرق کہندی وہ منی کی دوسرے برابر ملک ہر طرف وہ رکھیں کول اور دسمو چنان کہ پل اور ادکی او کی خطا </p>
---	---

سار و کلاه چنانجا بویا که	اندر کلاه چنانجا بویا که
که هم کف بر سرش و دلی بیا	و دستش را چنانجا بویا که
سیاهی نویشی ز سبک کافور	و جوان خف که نویشی نویش
که چون نور کی فصول بویا	سر سرده فصول کی هر طرف
بهری برق کی طرح اید بر اهرام	زری پوشش سردار مایک
زنی در مان بدر کب نور سی	کی نو که نزد کب اردو در
هکون دایم عالم کی یک کس	حب ای ده و دهن کی هر سر
دهری طلیحی او می غیر است	سوی دایم صبح هر کس
زسی عالم نور حیل و بسند	کطای یا دوی می ده هم بسند
عالم عالم هو نور افروشی	و بسند ایست کی نور افروشی

جیوڑی دہری سمندان کی
ٹٹیک کی اوڑھی طور کی
کھنڈیو کی پرکست و بس
دو ذاتوڑی پوس ٹٹیکام
دو دو لہ کا سندھ جاپڑنا
دو اربا بھرب کی رسی مل
طوائف کا ادھنا دہ اندر
کروں راکھ راج کاک بیا
دو اعلیٰ کی لہریں اندر اور لہو
ادرا دھس سی اکی چوڑی کی

حرمی میان قوم کی یاسمار
دہری پر طرف چو ٹٹیک کی
بلین کی کسی ایک سبھی دہ
سراج کی کسی خوش جام
برابر مقبولی اندر نا
جنا کہ دہری راکھ دہری مل
دکھنا دہ دھوری مارے
فرعی کے وقت کانہا سہا
ملی سر طور دہری بابک دہ
خانہ سہرا بیا ہستی بے

کہ جون ٹوٹ کر مٹی کی ہو	کہ جو مٹی کی ہو وہ کمالی ادا
کہ پتھر کی عمارت کی ہو	کہ پتھر کی عمارت کی ہو
کہ وہ پتھر میں نالہ کا	کہ وہ پتھر میں نالہ کا
کہ جان اور ریت ہو	کہ پتھر کی ہو پتھر کی
کہ صورت کو دیکھیں	کہ پتھر کی کی بات مٹی کی
کہ سر کی لٹا کر کسک	کہ پتھر کی اور پتھر کی
کہ تھک و امن اور ہو	کہ پتھر کی اور پتھر کی
کہ ایک دو صف جہان لکھ	کہ پتھر کی اور پتھر کی
کہ پتھر کی اور پتھر کی	کہ پتھر کی اور پتھر کی
کہ پتھر کی اور پتھر کی	کہ پتھر کی اور پتھر کی
کہ پتھر کی اور پتھر کی	کہ پتھر کی اور پتھر کی

<p> رہنا نہیں اور نہ ہا نہ لہی دیکھنا ہر ایک دم ہی لہا لہا دو دلی کی خوب اور دلی تر وہ ہنسی ہوشی مدد لہی فضا ایک ہر گل ہی کھولیں اور ایک غم دل ہے دیکھ مودہ طرف نہیں ہوں حب جن جن و جن سے سے وہ نہ لہی لہی کلی جانا کوئی کس دلی وہ اس کی رہیں وہ اس کی جاو </p>	<p> نہیں جانا نہ لہی خوشی اور نہ لہی وہ سادگی محبت کالی کار وہ سادگی کس کس لہی اور وہ نہ لہی لہی لہی وہ سادگی دلی دہری طرف وہ نہ لہی دلی دلی وہ سادگی دلی دلی وہ نہ لہی دلی دلی وہ سادگی دلی دلی وہ نہ لہی دلی دلی </p>
--	---

<p>وہ ٹوٹی سونے دھڑی پہاڑ سہائی سہائی نئی کا ریل نڈکی کا عالم کوئی سرکسی</p>	<p>وہ سہو سیکھ دہی ہمارے حق قہر دہ سہو غل تالان خوشی کا کہوں تا بچہ ہی ہستی</p>
<p>رہی نہ دہا دہا ہزار ہزار دھڑی ہونے مر دہا دہا</p>	<p>رہی نہ دہا دہا ہزار ہزار دھڑی ہونے مر دہا دہا</p>
<p>لجھی بدلی اب بیل سہا کوہر ہی کالی کا سیرت سون بلا سکو سرت دہی پائون محل ہی بدلی کی پڑی صلاہ جلی حبس بیل حسن کی طرف ہوئی ٹوٹی لاکھوں رہا کون</p>	<p>لجھی بدلی اب بیل سہا کوہر ہی کالی کا سیرت سون بلا سکو سرت دہی پائون محل ہی بدلی کی پڑی صلاہ جلی حبس بیل حسن کی طرف ہوئی ٹوٹی لاکھوں رہا کون</p>

با کسکه سرف و دانه
 حش و کنده بوناسی
 طاسر و سبب و طاسر
 و کبا صحف اداریه کوکال
 عفره ز صفا لایان سوج
 ز سنا و فل اسطر حفا و سبب
 ده عبوده کاسو ناده و سبب
 کوی دلی کال کوکال
 و سبب و سبب و سبب
 جی با ت اداریه سبب

و دلی و سبب و سبب
 و دلی و سبب و سبب
 و دلی و سبب و سبب
 و دلی و سبب و سبب
 و دلی و سبب و سبب
 و دلی و سبب و سبب
 و دلی و سبب و سبب
 و دلی و سبب و سبب
 و دلی و سبب و سبب
 و دلی و سبب و سبب

<p> ز سحر و جادو کما هر جا به سحر سحری جادو است که می رسد </p>	<p> دو تنی می دزدی بدو سگوا بنویس ز سحر و جادو کما هر جا به سحر </p>
<p> و مصری ای مونس او بی گنا که مان چون من کی نهی طرح </p>	<p> دیده جو بودی بی لب شاد هر سحر او بیای دی که طرح </p>
<p> منی او را کعبه علی و کینه دل او منی نو بر من عار </p>	<p> وز ما نو بر کی او بیای ادا سحر هر کی که از منی یار مار </p>
<p> که ما بی ده مصری و نیا بی سوار کی بر تو نلی بیوی دیم </p>	<p> عجب طبعی کی یک رمان بی ده سحر هر کی که از منی یار مار </p>
<p> و ده دونه کی جفت و رعد که بار بار بیای بی گنا </p>	<p> حرکاده بیوانه نو عار ز سحر و جادو کما هر جا به سحر </p>

<p> که چون شمع بر آتش که عیان می آید بر آتش و با دیکانی هم گشت مرا من با یخا فیه می افرو کو را کجا و در هر کسی ز لایق برتا سو مونی ز لایق برتا روایت است بر سر هر کس که چون هیچ بود بر سر او می رسد اینی بوی آن </p>	<p> که چون شمع بر آتش که عیان می آید بر آتش و با دیکانی هم گشت مرا من با یخا فیه می افرو کو را کجا و در هر کسی ز لایق برتا سو مونی ز لایق برتا روایت است بر سر هر کس که چون هیچ بود بر سر او می رسد اینی بوی آن </p>
--	--

سوار می ی آفرمی او را
 ی ای جهان او کی می خوا
 بر بر او کامیاه هو کی می آ
 ی او کی والد نشی ی بطبر
 بر این می ای ام فرد شاه
 که تو این فرزند کن ای سواد
 کی عالمی اینی باید او
 و یا او سکونم ای سب
 او کی ای او را او کی

سوار می ی آفرمی او را
 ی ای جهان او کی می خوا
 بر بر او کامیاه هو کی می آ
 ی او کی والد نشی ی بطبر
 بر این می ای ام فرد شاه
 که تو این فرزند کن ای سواد
 کی عالمی اینی باید او
 و یا او سکونم ای سب
 او کی ای او را او کی

<p>هوئی بنی ہو کر ادب کی دہی</p>	<p>وہی کب محل دہی کب سج</p>
<p>واقعہ چھوڑا کس باب میں</p>	<p>برابر رکھی چل دیرات میں</p>
<p>اوسے طرح دیکھو یا موصی</p>	<p>جو کچھ قول تھا سونا یا خوشی</p>
<p>خدا دہی ہر الادب ادبی کا</p>	<p>برای دہی محطاب تمام</p>
<p>ہوئی محفل پروردگارین</p>	<p>سے انجا رہا یا بدن</p>
<p>پیری دن تو اپنی وطن کو پرے</p>	<p>دہ کھنہ بیل جس کو ہرے</p>
<p>وہ کم این و مفرد شاہ</p>	<p>جنگ پریمی قتل گور سرد شاہ</p>
<p>حوتے سی ہی حرف و جاہ دل</p>	<p>چلی سہ کو اپنی دہ حال حال</p>
<p>رہا اولے لکڑاوسے دکن</p>	<p>می سو و حورم برستہ سین</p>
<p>سہ آوار معنی ہوئی کسے</p>	<p>کہ کوئم ایدہ اور دادم برسم</p>

همه در این شهر عالی
کون و کوارت نواز
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی

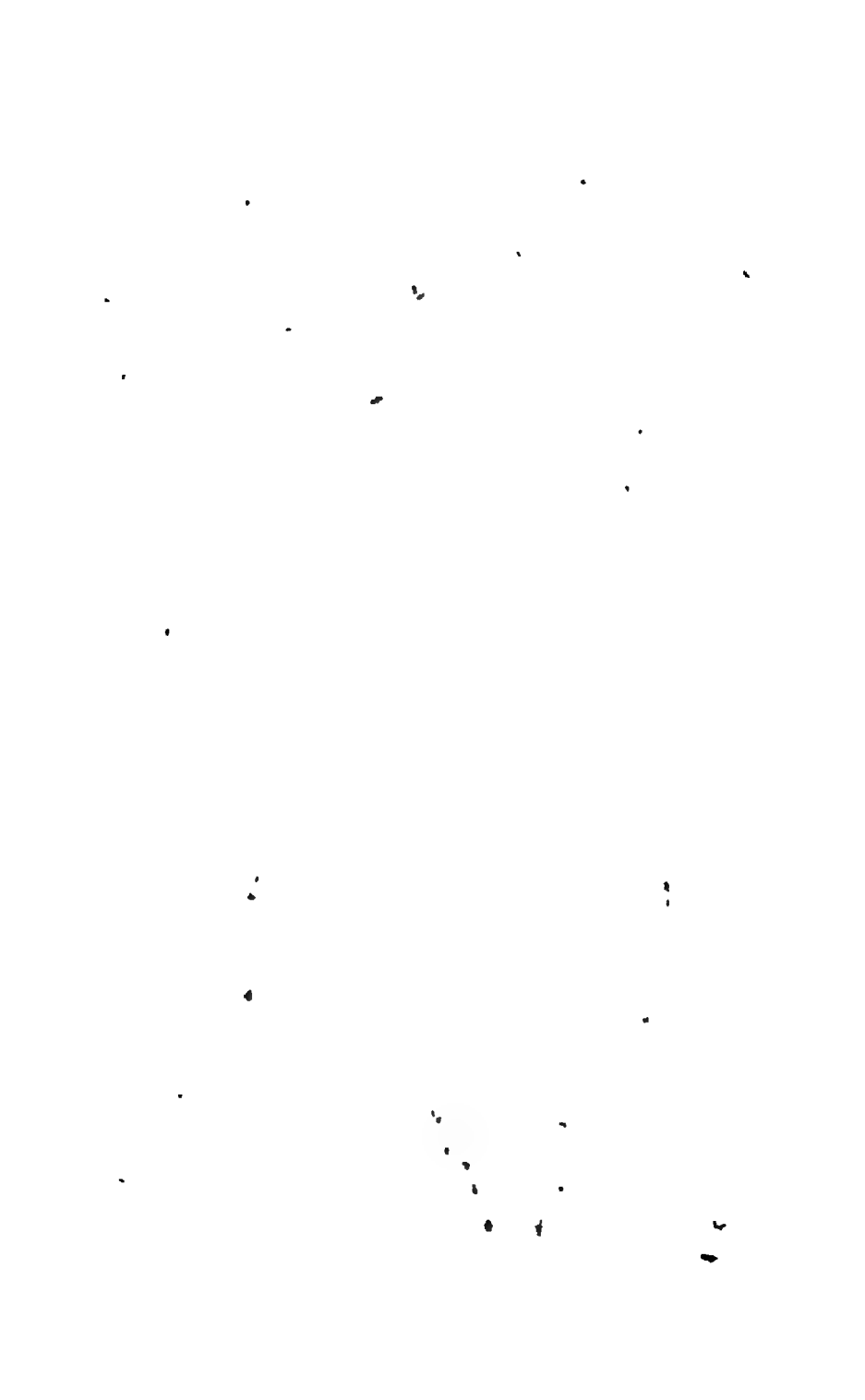
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی
همه در این شهر عالی

کہ یوسف علی حب تعویذ	میں یہ ہاں میں مطلوب ہے
سہ کلکی طرح اور وہ سہ کی	ہے مطلق سلفہ ہوا کل کی طرح
سہ کی نظریہ امرو در پر	ہوئی سادہ و حورم صغیر اور
میں سر سہی ابا دسے حب	یہ عشق ہے سہو عشق ہوتے
کھاتی ہوئی دہ دسے سہ	بڑی و حورم سہ اور بڑی سہ
میں سہی عاکی داخل دسے سہ	ہے ہوا ہوا سہی و عاکی
سہ او سہ کل نو سلفہ کا ہاں	ہاں نواری او تر والی سہ
میں سہ سہ سہی دہ عہی دہان	ہے سہ ہوا سہی سرور دہان
نو دہان سہان راہ سہی ہاں	ہے سہی سہی کی نظر سہی
سہ روی کہ السوی مالی ہاں	ہے ماحوب سہی کی تک سہی

<p> حلالی مونی کی گویا دگر میں منوی ہی سے خواہاں نہ ہی یادگار جان لکھنا د نبی طرح رینی محمود صلہ اولیٰ کم ہی جو کلمہ دبی حسن اجری مرہا مرہا نہاں موای ہو کا کہی </p>	<p> منی منوی ہی سے خواہاں تھی طرح اور منی ہی نہاں سیکھا ہی منی مراد سیکھ ہر اکسیت ہر دلوں کی اور دایع طور تک سخی وری اکیو سنی نہاں کہ جو مصنف سنی کی کہی کی ہی </p>
--	---

محکم دلائل سے مزین متنوع و منفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

نیاز علی پسر مراد مراد
 ہر دم ماہ و بعدہ ۱۲۰۲
 مراد مراد مراد مراد

ایمل باغ سخن سراغ اعدا کند

چون مقصودند صاحبی او

بزند شهسواران بر اسب
میرند مکل برغان بر اسب

بکند قصور نیست خالی اجمال
عجو غسانان بر اسب

نخند مغرورم و خیال و می دوست
خون نبود از بخت طرفان بر اسب

بکند راک خونم چای سودا رود
چون صیاهر سوختن بر اسب

پرد هسوی دل عالی سودا را غم
حون دل عین سالان بر اسب

بازندش ارغاش ده دایره
میرند جک خراسان بر اسب

پردانه سم سنان بر کج خند
شعله سوره روان بر اسب

بهرشد عاشق خطب اعدا کند

بهر غلط مقصودن بران بر اسب

تو بکمالیستی	بارک الله ام سم تن بدن است
منج چشم و فای و لباس است	لاله عاریست کل سمن است
زرب صحبت بود دل کند	صوطلی لطف و بدل سمن است
نبره شد دل کس خط است	لقم من می فلم خطی حسنت
نخیر چشمی نبره چون ریزد	کوب پیکان موهج سکن است
موت من شستوار بوی سن	چون سبزی سر و مبلوه اگر من است

مالی نفس خدای منسوب است

بر دل اعزالدین خطی من است

ما بک نشود و امانت است	نقش بر کشت شعده سر مار است
تألمت ساله راستان اول است	ساقی بمیدهد من را ز آب است
تالی محسن بلوه لوسف کشت	در ملک مصر و لمر قمار است

نمن بهای سن حسن بود و عالم است

نوب دلم رخ عرش ماک است

نوبت و اغیل عزالدین سبک

مقصود و دل حور و عمار العیش

جالت سحری عرض محتاج

جنبست مطلع خوشبید نور

جلوس ناز و نوش سهره سن

جویم بروم لعین است

جلوس ماک نشیمن

جمع است در عالم بحر عم

جهان بر سن مقصود و رسید

مستور

یعنی اعرال دین برودند ایام

مجن رونق ندارد و در همان حال
چند و کل نکش بر زبان هیچ

بسند نه پیمان لبس باغ
نگویدار شش باغیان هیچ

بوجهره بر فرو و پنهان
بهمش روی او خط ساج

چرا و نوا می دل و جاس
نذیم ایچین سهرجات

بوجمبس رای محلی است و بر
نخند آن روی او کل در بوسه

به سازم و صفت آن که براد
حسن و حاسد و کافر و بد قبا

بوجمبس ساج نذیم کم کس که
نخند آن روی او کل در بوسه

حقی بر نرزد آن ایست
به بدن در پیش او شرمین ساج

احمد است که طمان از سر ساز
ناید ایچین سهر و روان

ایچونوی در حال کسیر عرو
او کین سبک بر روان

چه بنی غیب ز بر بندگان
به نیم صیبت ز کین مراران

چنان بجد و دلم برد لک سنگ
به نیم دما و غم در انچنان

چه گویم و رد و عا دین مقصود

نشد فکر در مان من حج

حرام نیست دست زدن فوج
می بلال بخشه ترا بکار خدج

مذهب میل کن در چمن بکشد
خوش سپاسه تی درین بهار

حریم بکشد در جا سیر بر
کسم با و منم در چمن دیار قد

حساب ده زمین کسی اسلح
کدشت عودین دو لاله ارقد

حریف بر من در گرفت دانه
ز دست قی سر در خار قد

حکم دید مرغل سینه و دوا و نمود
به نوش بر سر در و یک دو بار قد

بسیک دلم گویم کرد لور که گشت
سکنت و خضر ز سر و دوا و نمود

درین ماه نهم چشم است از زردی که باریک بود و در دست

احلام است مقصود عابدین کو

چو جام چشم نام است و خمار قدح

نمی دارد مابرو چون گن سوغ	از مدبری زرد بود و در میان سوغ
نبال بوسه بکافه افتاد	ازین زرد و سفید ان گاشوغ
مجا نیست از لی حجاب	سود و دیده بر خود دل سالک
خوابی میکنند عبرت چشم	گمزنند صحبت دیدن ان سوغ
خولی وار و بیک کیش	جاشه رنده در چشم ان
انهار او چشمش فیه اکبر	جو بر کس جاد و بختدار

خط محبت عابدین مع

نهی مقصود سب زباج

و در چرخ این و غمتا کلیدن خواهد
 دشمن باغ و همارس با و اوان
 و بواهد دل از خون پس و یمنی
 و در سو اول از زم و الهیون
 دل درین بهدگی که کان یافت
 ویده شروع از اطار سطر
 و کلستان که بهی و چون با و صبا
 ویده بغوب و ارم و یک مری
 و انداختن سباز و لطر اید
 و استنار وین شمع و ام کر
 و اسنان این وین سهر و ام کر

از مراد و کمر ستی و این خواهد
 برکت برکش و یکس برین خواهد
 و ز نظر روزی و ماه کمر خواهد
 بر زبان و کمر شکم خواهد
 بومی چون تنوع عمان کفن خواهد
 ثروه مقدم بهت و درین خواهد
 هر عظیم عد و ش و درین خواهد
 و بر لوسف و جهان برین خواهد
 سدر بعم بر کان وین خواهد
 و باغ و ی لفس و رصن خواهد
 و باغ و ی لفس و رصن خواهد

داع نشیون کی بد اند خمر و کبریت	ملی جان کندش کلوین جوابد
دولامی دار و دل میں در حال دور	ازلی دور و او بخت جوابد
دوستان ای الکتفهم حال دور	روانی و میان را غم جوابد
دین لم کف خیال دور بخت	ان که بحر اوطاف ارمین جوابد

در عشق بستان ای دین بسک

کو هر مقصود معنی استمن جوابد

و اگر منم دور و زبان لذت	صحت تدر بر معانی در جهان
و اگر لب و لب و لب و لب	چشم نگاه ما بر جان در جان
و اگر لب و لب و لب و لب	شکوهی آواز عمر و بر اندل نال
و در میان رو و نور و کس و کس	سختی یوسف و تیغی تان بر و تان
و در عظم نفس و سنج و سنج	سکرتان مشتاقان مهران

با دگر نو بود و بوستان دید	نور صفت پیش تو خورشید جاورا
دانی رزق موی تو و لان ندید	و اینست که گویند سرو و نمرد
استحطرب عده شمع برین بهان ندید	فین لم بعد خصال درین است
اب لال ماه رخندان اران ندید	وقتی منم چشم سواد چنان
دیدن گل حسن جمال مان ندید	وسی بود و نبرد و مای لطف کرم
کریمه های صحن و رهنان ندید	دوق لم بعد خصال بواسطه

و کرم عیشی سخی اعدا بدین

مقصود و التوق شمع برین ندید

و نمیشود که کار ساز است و نماند و شکستند

بین من و کرم عیشی

منشش موصوفه و غیره

بوی که کوی چنانه ما تار	روشنای گلشن خویسها
چون سبزی هر دانه من قنار	رفتن انصاف بس بر چمن
جویاب و مرغ کو بردار	برشش خون بود در غم دلم
دل ز غمش بود افکار	راه غمت در ره جو غم
خجسته دشت ز خون خوار	بخت صد خون کیسان دلگاه
کشف در صحن گل خار	رو گذر خون صاگرد بچمن
ایام شد در دین بر شمار	رسته از بر نیال مین
غم ببارم رفیق شد ناچار	باز در این کو بزم
به سو و گریسی به لوس کنار	به فدای کبر و
بوی گنبد سود درین کلدار	بوی ماه و اردو

قصیده حضرت مولانا عابدین رودش

گشت ای صبر بر رخ دلدار

نهی چشم به چشم مهره مهره	گشت و کان آبی شکر مهره
زیم چو بدست لعلش بر دور	نالهش غصه چید ز بند مهره
ز بسکه پرده عیشم خود دادم	ناله خوابش دیده بیدار مهره
ز رمی و کواکبش در چشم	بگشتی تو بجام از ان نیاز مهره
ز ملک منم لوی چون می اند	زبان منع خو خوار انداز مهره
ز لال ماه و قوس مهتاب جهان	برای نشاندن لبان رخسار مهره
ز بهد لاف زان را بد اور و ضمیمه	که نیکو سر محرم اسرار مهره
ز دور و بحر کحل سکوه می کشد	که به رسم بگم کس سمار مهره
ز راه حسن بود در راهی او آید	که داری پر سر و دولت صابر مهره

ز جام ساقی معصوم و عابدی بهیچ

میراد درین بره منکولایه منور

زاده ششم تامل در بهشتین زار	چهره دارد بکسین بلبل و سار
رنگ چشمش در فراق روی گل	صبره گلین سحر و کیمین
زبان چون در غده و به کون	موج خون رخ دلم در پیرمین
نیم بود چون نیم بخت نسیم	نزع رفته اشیا کین شمع
رو که دارد محلی در عودها حسن	کی ابدان بدر کس از فراق مزار
زاد کرد و در غل بردهش سرور	چون در آید و در زمان در بر سرور
زلف دارد و عمو صبی محمدان لاد	سرت آن عجب شمع سرور
ز آرموی سبزه باه رنگ صفت	مکشید بر لب غلوتان

زند پاک ساسی اغالدین دار نظر

خلو که خرق ایی مقصود بر برنار

سورخس رنگ دل ابرو بس دران	سزل سوختن در غم سخن پر
پاک پای ز ابل چشم آسمان	سرمه چشم دانا پاک دوری
حالتی ز غم خون عمر فرویدان	سفر داغ عذارس موج روی
حالتی لعل آید و در جوان	سای بگری خورشید در آستان
حلقه زنجیر نام رود زندان	سیر و نام نفس لیل صحران
کریه آید ویم آمد دیده مرکان	سرمی چون جود فطره کلمه
حسن تصویر بان اردبیل حزان	سفسه در معالی در آستان
معنی کل بحر و صحران	سبحان جلالی و طه ان طمع و دانه
طالع و دانه در سحران	سبحی و در سحر هر فعل خود دانم
حرف از سر دروغ در بعضی	سرمه و دایم بصورت وصال
سسته طبعی بر کاه سراجدار	

دیوه سوفا پر خون ابله کجای کپرس

شبهه دل صانع می شود آن بس	گلزار حسن و بد بلبستان بهار
شکر کم کن رزق حاجی محبت کن	خند و زند گل عجب لبان بهار
شعله چشمه چراغان بخش حدیث	در سحر چون چشم تنوع کوبه سون
شاد و شین بر باد و دستان	در صهبان ای دل اعراض بعد صدا
شهرین بر و بان شهره فاق	چون رخ تصویر جبروت حیران
شاد و گدازنی بدل و بن باغ	نار و کرکن رمانه رمان
کجای مکافاتی بهایم که کوی	کوهر آشفته ممکن در انحصار

شرف کبر و اعدا الدین و خارج مقصود

در طبع سدا کبر و کنوان بس

بمنع نامین نثار در و باغ ملک
بجز و بال ترک موبان نلاس

صاحب چشم پرستیده بکشت	کز لعل و چمن بر سواد ماه
صباحت بر رخسارین جلوه رحمت	خزان سده و یک پر مو با ماه
صفت آینه کرد و خانه دل	نیمه چمن درین اسرو با ماه
صفائی رنگ و لبش کمره منعم	نیمه بر سره افرو با ماه
صبر و وفای در خط شد از عجب	رعد از لبش کین لب با ماه

سده ای در دستان اعرالدین بکشت

هستی چون کردار دهل با ماه

صاف من سود و فصل دل در و روبرو	لبس کمره منع جلال و بکشت
صغیر رنگ و رسته بای تو	مقدم بر چاک و کمره بکشت
صوفی رحمت و سرمد او را	چو هر دگر رنگ کساع کرد او را
صحت است تو خنده زنده چو کمال	بند و زبان غنی به لب بکشت

صانع کرم مبدع وقت و هنر را	تنبه و لا بد در درین کجکوبی
شورم کن مرفیع غدا ای صمیم	کردم بسوی مبدع و بس بسوی
صفت دست که گریه بر لب	سیر بر بیکم ز سه کوه بهر
صمیم نگاه چشم تو درین صید	بیکل ندانید و ملک تو بگو
صمیم من بطلیم نکات درین جهان	نغم سخن بدر و نبو نبو بجز
صمدی من سلور و قشربسته	بجم مداح و لطف خط و مو بگو
صومارم تو باره ملل درین	دارم صیران یان تدخیر
صمیم در در و قشربسته	نرسکند ساد تو معزم و لوت

صعفی کدی نه غریب و الدن

معصود و کزفت به سلوار و دنگ

طولی زمان لطف هر مرد و کج	رکعت در و نبو چو موقوف
---------------------------	------------------------

طرفه مکرر که در دل انهره خست
طرحی مایل حسن یوانی امیر لب
طافیت در غم بحر یوای منعم
طوفان بکشتن دامن موج می زند
طغی دلم ببط لوس چون در
طبع لطیف مار چو لکل سار
طرز ادای ناز لبت می رسد
طوطی است قندباغ لای سحرمان
طالع شود چو رود سوار اوج مباد
طبع کس نیست که با شنی رسد
طریق باقی بود نظر نول غوغیت

شورم حرکت شد بحر درین
ریز و بجال دایه شکن فام فقط
جوید دلم بوصول درین مکتبه رط
عزیم باب حین جبر و طلب حوط
موسی دلم سار که مکتب خط
دارد کفک اصبا در سیم مط
ترسم چشم غضب بن سوده مط
بس میرند بر لب یوا و صبا مط
البر و جویند ز خود و سیرد منت
رند و مکتب سیم رس غنی رط
ای که کفک چشم مد و عده

طوطی گویدون قمری عینک ای سرو زاری بدین سمت این مخط

طالب و پیکر و نثارش حوایع الدین

مقصود او بجلوه دراید بحال و مخط

طهور حسن نزد دربان خدا حافظ کحل بهار نرا از فرمان خدا حافظ

طیلس قدح روحی در دست بزم زخم چشم نرسد بان خدا حافظ

طلال لعل صنم نافه خنر دارد بدام رقیب سرب میوه خان خدا حافظ

طریف جبرئیل است و صبر غم لم به نغمه صیبت بد صبا بان خدا حافظ

طمره زار بیت کل سودین کلکین ز لعل عینه برستان بر احد خدا حافظ

طهر گرفت زه چشم در پرواز عصب زه سر سبز به بان خدا حافظ

طلم بدر صنم زار نشط بود بدام چشم نه به بان خدا حافظ

طهرت مائی ابد دل طهرت قمار مصر عمری کان خدا حافظ

ناله‌ای دل بیدار خدا ^{حافظ}	طلب کند کس در چنین روست ^{حافظ}
کینه بخاطر دامن نهان ^{حافظ}	طبعی صد دلم رزم کند ^{حافظ}
نه سجده یک کاه ^{حافظ}	طرس شوقم آتش بر سوز ^{حافظ}
عقب هم کاه ^{حافظ}	طبل زلف ^{حافظ}
زحاره غنی لبان ^{حافظ}	طمر نفس قدم کس ^{حافظ}
زکون کار ^{حافظ}	مانع رهن دست ^{حافظ}
بجای ^{حافظ}	طاهر می شود ^{حافظ}

اعظم کرم ^{حافظ}

زبور ^{حافظ}

عاص ^{حافظ}	مهر ^{حافظ}
عوض ^{حافظ}	سوز ^{حافظ}

عند یسبغ فکلین و چین دار	صند و دارد چو کل از الی خوبید
عاشق پروانه بس بر بند شجر	رنگ کافوری بهد و دیده سنج
عبدتیم بصارت در سبب	انته تصویر بر دل صوره امیدم
عین خود کحل زینت کزین شمع	پرده فانوس در دیرین سیم
عشق جوان و این بس در دل نهاد	در شجر خاموش و در برین دیم
عزس در لور علی بخته برین بر	ظاهر قدسی سهر زنده سیم
عمر بسین خیال لعل کادر	چون سر زار نقش بر لب سیم

اعمال دین درین سیمه دار قدیم

در می مقصود بیند چه جاهای سیم

غما درین کمر نیم و در جهان	در سبکی چشم که از انان رخ
خود درین کمر مره بر صخر	ارک سوختیم رویا در رخ

عزیم بیکر زبان برنیم صفت

بند در زمان کرب و خن و سردی

احم خوردن نایاب جویم اعزالدین بدرد

امفصود جبریم برسد جهان درع

فرد فصلهای موج سپرد	در سخن طوطی زبان شیرین طر
فته حسن و سوختری زید	جوهر تنج جهان جودا با سدر
فرو با دست باد و بر رخ انبیر	مصرعه رلف عی بالی اود
فال بد است به شمس چون سداب	رو بادا کی ناله باشد ان
فرو ره یک سکه دارد در جهان	در نظر جوهر شمس ان
فاس زود نسو در زبان سرش	فلق سار کین بر کند ان
فاره شیرین لبان بلی موج برید	غنی لب دارد و شمع کمان
فبروری حکیمه اید	چون در اید ماه من و خایه
فرس و ردیم کمر کان لهران	نفس کون دیدم در کس

فصل در دوستی و بی دوستی
خالی تنگ لکامه در دهن
فستقش لولای فضلان اعلا

جام بر لعل دوستی و در دست
سبب همدی نشستن بر سر
میزد رفیق و سلطان بر سر

فصل در عذر الدین در عشق ماری نمان
در بعل مقصود و داعی مکن کفر

قباحت نهیسی بجز در لای
فراموشی چو در میان
فصل در بیت چو در دامن
قبول کرد و در آن عوین
قسم بگویم و بگویم بدین
قصورت بگویم بدین

سبب دل بر دلی خاق
نقطه موی برین ناله خاق
که نیست محرم دل و سر نای
سبب باین با عین و عین
زمانه بای و روان بر دلی
عبودت مراغ و در دلی

فصل در

شوم مکره بقوت ستمای وراق	قبای یوسف نینان بر دود وراق
غیبت است غم مار در بخت وراق	قدم صحبت نینان با غم بس کجا
برکت است صوبه بر عهد وراق	قدم بس پر و چین بجهت وراق
ولم بخلقه نسیم در صفا وراق	فشار روزان در امور وراق
درین رابط ضرب بجای وراق	قدم کسب عیس با فیم نظر
انسر غلوش است بجای وراق	قدم صحبت نینان نود وراق

فلم جو رفیع صیحه غالدین بکوت

اسر عت دالت و رای وراق

کند دل پیرن ایرکت وراق	که در روم بس ناسر و چلاک
بکسر جسم لیس و بار	گلستان ارقه و شل و بهار
ز باد صرصری ملن به غم ناک	کل ناع بهارش صده می نو

که بدست افی نمی هست و هم بوی
کل خور کجاست نسک میدود
که آن سبک کجاست نسک میدود
که آن حسن او بر نقاب است
که قندم چو لعل در جانش
کی ایله برم اسر و کس
کجا طاف نه بر روی کجاست
که دام اسر هر کان بر علم
کی او در برم الشوح هست
که نخل و جسد نامافیش
کسی بر بنوختن اسر نار

جای خودی در سیه تاک
دند از صبح روشن سوی افلاک
رمد از پیش من اسر و چاک
که سید حرد در چشم او را ک
که در خط کجاست نسک میدود
که شعاع صبح نابد سوی او را
که شود روشن بر عکس هم افلاک
که شعاع نور بر نقش هم خود را
که بر یک سر و بین طرناک
که ناله او بر سینه سخت ناک
که کجا جی هم است ای بر ناک

که لوح زوایا بجز او دور و طبعم چون برگ گل و ملباس
کمان رویا بر دلفریز کند مبرزه در سینه کاواک
کل مقصود بر من اعدا بدید چو موی زلف من عمده بر ک
کند بانی دایم سبب مقصود

بست اعدا بدین صیاد چالاک

که در نفس زینت کم نیست سبب سبزد بر ملک منم بر ملک
کف خود دارم بیل از سختی دور رسید با سبان جریح بضمیمه رسید
کل شود ز ولیده ادرست انور غنچه سفار بیل از دور رسید
کوهر بحر مراد از موج طوفان کسب صید صیاد دل مار و سبب
که در دلی که غده صومر سبب و اشود بر رو حسن من
که در دلی که غده صومر سبب و اشود بر رو حسن من

که بخون عظم خویشم	عمر چشم بیان خونم
کهن عمر اباد جان	نامی نیم بهارم
لویش کن بدو تا اهل غدا	باز رفار حیدر ارجمن
لوی که دارو اعدا من معصوم خود	

بنالایب ری سار لال	بدست می سیر می
طیف طیف سخن صبا	رنگ طوطی سدر سرور سخن
ببر خفته سی سنگ کلود	غنیمت حسن سرور خط و خال
نفا برین نو خود شده بهر کار	عکس رخ سبزه کمر و طلال
بنا کس طبعی به من خود در	بر کس خفت عروسی چمن
تنبه به شمعین صبا	و جان چرخه چنان

بطلعه لعل

لطیفه ایست فی محیط موی ظلم به نسبت صورتی بر درگاه خدای
 عذابت مستتر در یک کس گرفت علفه بختش بگرد ماه را
 ندید بوسه مقصود اعرال دین جو گرفت

گرفت لذت عشرت و عین محال

مکنشست روی منم را نه بدام در دبر و کینت به و مستم
 موج غم بنی در باطل طم است سمند ریختن شمع بران صیده
 بهم در آن کد کوکات قضاوت خط مرده سولی بدسیدام
 من بجز ردت بکس کنار او کاهنی را بعلیش خنیده
 موی لب بدو خطره لبش قدو از رقص بر و انجمای
 می خور دست پر زغان می لایم و کوشی منفر و کین بهلور بدام
 مهربان بهم بوسه میداد از دون تیمان جو کوشی میداد

در یونش دل بر آید سخن با سیدام	مبایا از زبان هر کز ده درون مرن
خط جو موسی در یک کج شده ام	خط جو یوسف بندگی کشیده ام
موسی علم خط جبارت شده ام	موسی کمر رشته جان در بکین
الی ز تنع خون کما بر حیده ام	مسکین صنم پیش قدم کوهر و لبت

بماند عزا درین محواری و غمرب

از نیت تهنیت و درود و دعا

درین سبزه دشت و بوستان

درین سبزه دشت و بوستان
درین سبزه دشت و بوستان
درین سبزه دشت و بوستان

درین سبزه دشت و بوستان
درین سبزه دشت و بوستان
درین سبزه دشت و بوستان

بقلم

نرس باغ گلستان چشم دارد در	لبنه باغ سبایش در چمن دارد وین
نرمی باغ مرادش از چشم رفت	در مرادش جلوه دارد و چمن
سجده کنعان بر دریا بسته است	مید بدعان بر روی بود وین
سینه من از یک اوجم در	چون در اید ز خرامان و صحران
که میان لک و کین	و هزار در دشت و بیابان

تا به روز بیاوم هر دو این

شعی شیرین بدید اعزایدین چون کن

بر کل و بر لب ویرانه رود	بهر کل و بر لب ویرانه رود
وصف کند دلیل دل و بنو	وصف کند دلیل دل و بنو
عمره زن و عریده چون تند خو	عمره زن و عریده چون تند خو
عنه منقار درین لک و کین	عنه منقار درین لک و کین

وقت تبارک و تعالیٰ	بیل و کهن خنده زن سبیلو
درق سرتاش شاخ سبیل	جوشش زند و خیم و بام شنبو
در و زبان کل بیتان شنبو	مغز شش بر کند لیل از و
وادی میدان لکاهش شنبو	چشم غزال تو بره فتنه جو
و هم حال دل شوریده سر	گشت لودام بر سر سو
وای برین دل به خیل گرفت	مغز سرم سبیل و او
و عده پان سکن ای صنم	مغز سرم سبیل و او
و آنچه کند کاکل خود ان صنم	موی سیه عید او تو به تو
و او برین بیل شوریده دل	یاد و زبان بر در کل سبیلو

وقت سید است مقصود و خویش

دست مداعله دین در ریف او

ان نرود و بد باد ساد و ریکا ه بخشش است و درین سیرگاه
 هم جوینم رنگ و سی چمن ه جلوه گری نرود و سیبانش ه
 سگام بهار است بهمن و چمن بلبل و گل را ن حکماء
 بهوش دم رفت حواید تنم دیده تصویر بر بند و نیکاه
 بیکل خنایه و بر صتم خط چمن است این سجده گاه
 ماه چونید و برخت ز طغیبر حلقه رنذر لاف تو در دماه
 با صیحابه زخمه ان تو آب زلال است در این بیا ه
 هستی ز برکت پی تو خاکش سه سه شیم سید
 مردم و هم نفس عکسته ام نسبت بدل در این غنچه
 چ کس عمر بخت نبرد حواش خیال است درین نرود

بل شود شتی مفصود و ان

اغوالدین در عکس شد بنا

نکاه برفت و چمن رفتای	سکفت ناله نقش ربا و صحرای
پن ما و صبا بکف چو بخت	چو چشم و رسته اگر باران
یدم را و برفس نمیرید ایل	به چ مار دینه و دماران
نقین شعله جبران کرد مستم	دل و آتش سارین کبای
بلایا حرای می سوختی کلستان	برنگ لاله رخسار و چمن می
یکان لکان زرق و برق شمع	شوم محس فوفان سارین
کس نفرون است اصبا و بجا	مشو حلیل بر شمع گل بوهرج
ملی کلکس با صبحم زندلیل	هل چو دید ز باغ محسن سرسای
ملی بر اصد و در جهان در کار	آدرست سل رجعت کس نو دما
قیمم در سخن در نفم نمی اید	علی حسین دوس کن زبان

با قوت نام کجالت کلام کجا
 سیراغ زلف شبنم من دارد
 که مکرده هر سو نظر بیاع کنی
 سخن بام شد و مادر الو بهاست
 سکنه آتش در دست کل مال
 برکت سرو و گلشن قدم به پیرا

تکاملی دل مقصود اعرا الدین حمید

سلسلہ کون فلم و ٹیلی ویژن

مکتبہ کتاب معصودہ نامہ تاریخ سنی ام سوال

برویشنه از خفا ندانست بر خود ابرو و اطوار را زینا بی نرس

محرم ریافت

م

4

۱۰۸
ماصاح

بسم الله الرحمن الرحيم

چون سرب را بچند بیو صاحب اراده فرمودند
که فتح لنگرمان بدست چهار عجمیان و بکلیس
حاضر بود و ندید رسیدند چگونه طوفان در
اینان مجمع گشته سکبدای تربیت و
داند هر شکلائی که رو و پهلایه

سرب رام چند رجبو صاحب اسان رود پس
مخوړ سکیو بے نمودند که هر کس خبردار باشند
اقل زبان هندو بے بود و محبت شناسائی برمودمان
زبان فارسی آورد و باید که دونه بسیار پهلو
اولی الف در پهلو دویم یی در پهلو سیوم
بیم در پهلو چهارم دال تبولیله یار مراد و نمود
باید از دو وسط کنند که کدام کدام حرف براید انرا
در حد دل مسصت و چهارخانه نظر کنند بعد
از آن در صفحات به بیند مطلبی که در دل
نخفی باشد از و خبر در دست یابد
نفعی سرنهایع باید که هر خلاف عمل کنند

۵۰

اول

خبر روز صبر باید کرد و ما سگداز شواد ب بد امله ای خداوند
فال کاری که در دل خود مبدار می درخند مسرت انجام بوا
در اصطلاحی بخوابد که اگر شبانی صاف کافیه کمن امان
نشود و در سبب خواب که مطلبی در دل داری ان کار
بر اید است مخ خوف کمن و همه مطلبست مد عامل
خواهد شهاب و بداند که خداوند فال در ان در کار که بداند
بسیکی طدار که دوستان تو کار تو و عصر است تمام خواهد
اب می بشناید دست این اندیشه بنکو و مبارک است
سر عام سر عام خوش است او ای بشنوی برادر در دل تو
بسیار و دشمنان با می اید اب ای پرسنده فال مطلبی
که میجو این مجال است در اس و ترس شو شهاب باشی اردستان صدر

اود

اود

اود

اود

اود

۹
اج

برای مشکلات سال صحرای تن بود خوشی اینده ای
غیر از این فال نکند و مبارک است مقصود بود ریاده و روزی اصل

۱۰
اج

خواهد شد هر چه در این فال است پسندیده فال اول در دل تو قرار

۱۱
او

بسیار بود و حال کار تو بخت نام خواهد شد و ای خداوند فال مقصود

تو خواهد شد و کاران حیران سال منتهی نشو کار تو خوب همه خواهد شد

۱۲
اج

کلین بر رکان بود و امر شهادت سگدی خواهد کرد و این فال ای

برادر مطلب تو به همه حسن خواهد شد لیکن خود را صحت بدان

دور در مطلبی و محبت طواد بر انجام خواهد شد و این فال ای

نسبت پسندیده فال کار تو در وقت خنجر و زنجیر کشید

۱۳
سهم

کلین کار تو خوب خواهد شد و این فال ای صحت فال مقصود

۱۴
اج

یکه در دل کار تو وی تمام انجام خواهد شد و این فال ای کار تو

۲۱

ای دولت مطلق در دل مستقیم خود انجام خواهند داد ^{۱۶} بجز اینها

پرسند و حال هر کارکننده بخواهی میگوید استاردی همیستاروا

۲۲

بافت فقط بپای ^{۱۷} ای پرسند فال در دل بکار آمد

۲۳

میتنی محل کن کار انجام خواهد شد ^{۱۸} ایستاروا غور مطلق

۲۴

بعد از چند ماه خواهد شد ^{۱۹} ایستاروا خدای خداوند فال در دل خود

۲۵

عن افضل سیه هاع کنندام خواهد شد ^{۲۰} ایستاروا

خداوند فال کارکننده در دل داری چند روز میرکن آخر کار او افضل

۲۶

میرمباراج بوجه حسن انصرم خواهد یافت ^{۲۱} بجز اینها خداوند

۲۷

فال گاه باشد در دل خود متعذر و مراد او محله حسن خواهد شد ^{۲۲}

ای خداوند فال در دل خود بد من و عمناس باشد مطلب و محله ^{۲۳} آ

۲۸

سرانجام خواهد شد و در ^{۲۴} ای بار منخواهی جالبی که مسافر

۲۴
سج و

شوی مبارک از غایت است لعل یار جدا بی وقت و گشتوا
 سبب آن کار و در مشکلات است الحال الحال بد بر کل و اعدا و
 و کسی غیر از عجل سببش خدا خود را با و کن مراد تو غم قرب
 میسر یابد و ج هم بنو امر بر کار یک در دل اند که دو اسب
 کن و تحت ال ارمیه بر میالطع بسیار حواشی با ج هم
 و بر ارمیه در دل دار و طعمه صبور است و می تواند باشد
 بسوای صد او ند فال تو در کار تو دشمنان اند کسب مقابله تو
 با دشمنان خواهد فساد و تحیل کن از فضل بر میالطع طهر خواهد
 بد و ارمیه صد او ند فال مطلبی که میخواهی انصاف رسد
 محال خواهد شد شایسته ای سوار شده و در یاد دشمن نهاییست
 مشکل دل خود را حوی داشته و کل بر میالطع ماست

۲۴
سج
سج
سج

که کار تو بوجه احسان خواهد رسید ^{۱۹} ای ششوی دوست کار تو در مسکلات
 است بعد چند ماه سرخام خواهد شد ^{۲۰} ای ششوی غریب در دل خود
 که داری روز و آن شود و شای مکن ای سر به بهایع کار تو بوجه
 خوب است ^{۲۱} ای ششوی صاب فال مطلبی بود در دل دار که
 نوقت است مکن دگر بود در پیش سر به بهایع نوقت مکن گناه
 بویان تمام خواهد رسید ^{۲۲} ای ششوی مدافند فال مطلبی
 در دل داری بگو سار است و از بوجه سر به بهایع سار کار تو
 حالا خوب است خاطر دارم راه خود رسید ^{۲۳} ای ششوی مطلبی
 داری عاقل مکن زبان دشمنان بوند خواهد کرد و از سر به بهایع
 به مطلبی خواهد رسید سار سار ^{۲۴} ای ششوی غریب در دل
 خود مفسر سبب بیا از زبان خود نامه زن از سر به بهایع

۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴

هر که در رفع خواهد که مطلب بدست آورد و بخواهد آمد ح باد و ای دوست
 مادمه در دل از چیدمت دار و از دیگران میوای ملا و ملک
 بدار خوف کن مراد که از بجهت سر و دینی صومعه حرام خواهد
 ج ۳۶ غرر اراد که در طرد از حرات کن بدست عام ایام
 ج ۳۷ دست از من کار بکند می برسی سازند از فصل میسایع
 نو سخن خواهد شد اما دانسته است که دیگر آن انجام خواهد شد
 ج ۳۸ غرر بر آب حسی زور کار و از فصل میسایع و
 کرده دل خود دارد که خواهد ح اب ۳۹ و ایام که میسر بود
 بودنت حالا ایام سری تو خور افتاده از فصل میسایع
 خواهد شد که از این خدای خدای تو دل آورد و دیگر کار
 بودندان که دست حالا خورده از فصل میسایع مملو

۳۵
 ج ۳۵

۳۶
 ج ۳۶

۳۷
 ج ۳۷

۳۸
 ج ۳۸

۳۹
 ج ۳۹

11
12

بالکل خواب رسیده و شش گنج در آب اسی جدا و فاعل کار نمود

۱۵۲

جائی فتنہ خواہی والا وہ کہ اسرارِ خودی و ہدایت ۴۲

ابو سکر نود را بهتکه صورت خا طه و جمع دایم معر مباحث

42

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين أجمعين

شبهای من بخیر و زیاده از زبان بود و صلا فایده خواند

22

حباب سخن را در دود و آتش کین مراد تو از سخاوت

25

بدست خواندند نفس دارج دو ۴۵۰ ام و یک کار نمود محال است

212

و شمعان بسیار اند لکن فتح نصرت ای یافت ۲۶

12

ای یارب غنی محتاج نخواهد شد روز صبر کن ای یارب احمق را

CA
112

خال مطہی در دل صمغ نموده اسفند سی رنج خوشی

ح ۱۱۱۱ الشیوخ علی بن ابی حمزہ و علی بن ابی حمزہ و علی بن ابی حمزہ

انفرد

اندک بکن و دو دین بسوای خداوند فال بخوابد که مسافر است
 از رخصت بیفتنی خواهد که کار تو بخت خجاست و در دین تو
 ای خداوند فال در کار خود مکن توقفت انصرام خواهد شد و در غدا
 مراد تو باد رینده خواهد شد زبات کن تا سورت انجام بدی
 بسواید و در کار تو دشمنان بسیار دوست اند لیکن
 رو بخش از که تنه اند و همه عکس میباش معات تو مانندی
 خواهد شد و اگر غریب او را تو خوب آمده اما غری حرت من
 اینم مراد خواهد شد و او را شتوای خداوند فال کار تو در مکتب
 محکم کن اصطراب کن و او را اید و سکنی کند و شکر
 کار تو سر انجام خواهد شد و غریب جمع و کلود کام خود
 دویست غریب او در دل مسکله بار که سستی از سخاوت

دود

دو

دو

دو

دو

دو

دو

رابع

تنگ کار تو با بصر ام شود دایح ^{۶۸} لب نوای بحیاج کار تو و سگ
است محفل کن اضطراب مکن یا خدا معضل بر احسان ^{۶۹}

دست

خوابد کرد دایح ^{۷۰} دایح خداوند فال انچه در دل دارم کل غم

دست

نخوابد رسید دایح ^{۷۱} غم را کار نگردد نرسد و در سار و پاکش

دست

شد و قوای نام خوابد بود ^{۷۲} لب نوای خداوند فال تحمل دایح

کن این دیونه را بر شنش ملا کار تو و نفور ^{۷۳} بصر ام خوابد

دست

دایح ^{۷۴} لب نوای خداوند فال در بکار مصلحت باش او سرگرم خوابد

دست

دایح ^{۷۵} لب نوای خداوند فال در بکار مصلحت باش او سرگرم خوابد

دست

دایح ^{۷۶} لب نوای خداوند فال در بکار مصلحت باش او سرگرم خوابد

دایح ^{۷۷} لب نوای خداوند فال در بکار مصلحت باش او سرگرم خوابد

دایح ^{۷۸} لب نوای خداوند فال در بکار مصلحت باش او سرگرم خوابد

همیده که هم اسم است کتاب فال نامه و خطه بهار و چهارم

مختصان ۱۲۴۴ هجری و چهار سینه که می باشد

نویسنده که سید بر سفید نویسنده راست در است
مستور هم می خواند و در کار می خواند اسم که باید از

کاتب
خواجه نظام

سلطان چو بی بی
راغ سری و با بی بی

از ده سفر و در کتب
بابل نیز نوشته و در کتب

نظر در ادو اربع است
معنی کتاب بی امارت

جای نگاه آید
مستور

مستور

1/26 . 100.11

